XV. évfolyam 3. szám. Ára: 1 forint 1959. január 15.

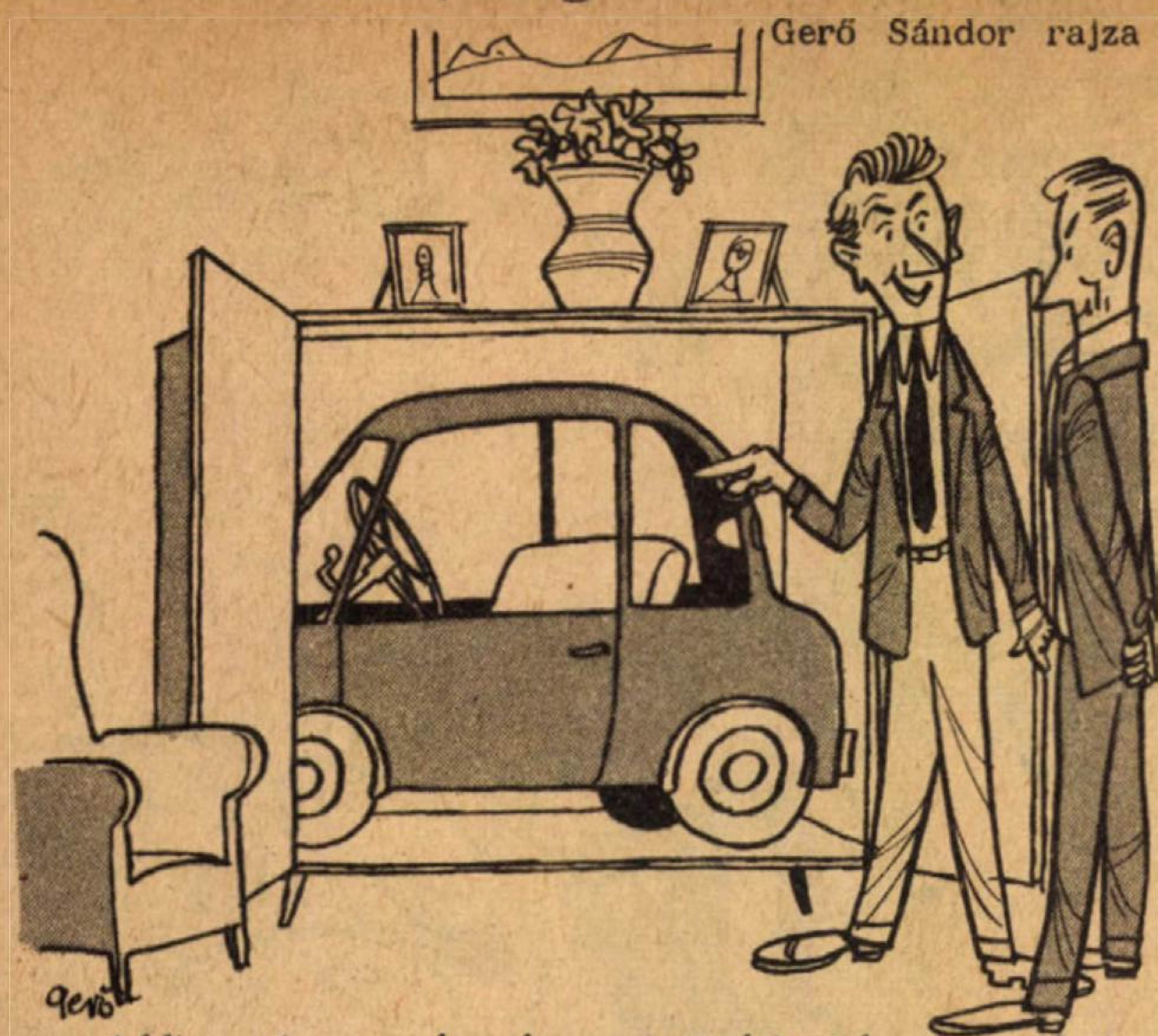
Várnai György rajza

VIDÁM MŰSOR

KARINTHY FRIGYES: Mondja, szomszéd úr, maguknak ez kell?
EGY NÉZŐ: Dehogy, Karinthy úr! Mi ezt kapjuk!

Garázsgondok

Gerő Sándor rajza

– Addig, míg nem kapok garázst, kénytelen vagyok itt tartani a kocsit...

Lassankint eltűnik a különbség város és falu között

Várnai György rajza

Albert az utóbbi időben nem látta barátját, a költőt, csupán verseivel találkozott, a „Kesergő szerelem" újabb és újabb dalaival, éppenezért szívesen elengedte volna a vele való találkozást. Nem lesz kellemes dolog ebben a lelkiállapotában — kétszáz keserű verssel a háta mögött — találkozni vele. Ezt gondolta aggodalmasan, s maga elé képzelte a költőt, sápadtan és megviselten, ahogyan verssoraiból elképzelhette:

A bú marokkal szaggatja
Ifjúságom virágit;
A mirigy tűz száragatja
Szép reményim zöld ágit.
Teli arcom elsorvadott,
Lehulltanak rózsái;
Vidám szemem beapadott,
Elhunytanak szikrái.

Ekkor Albert vállára csaptak: a költő állt előtte. Elegánsan, gárdista egyenruhában volt a költő és ragyogó fogakkal nevetett rá. Megölelte, megropogtatta a csontjait, szóhoz sem juthatott tőle.

— Boldog vagyok, ha tudnád, hogy milyen boldog! — újságolta mindjárt. — Éppen, hogy hozzád igyekeztem, találkoztam F.-el, a kritikussal. Tudod, mit mondott? A magyar Petrarcának nevezett! Mit szólsz hozzá! Egyáltalán, mit szólsz a verseimhez?

Albert számított a kérdésre, ezért óvatosan kerülgetni kezdte a költő reménytelen viszonyát a hidegszívű Rózával, de az türelmetlenül leintette. — Félreértesz — mondta neki —, arról kérdeztelek, hogy mi a véleményed erről a szonett-szerű versforma megoldásról? Azt mondják róla, hogy az egész szerkezete, a hosszabb daloknak és a rövidebb énekeknek váltakozása nagyon szerencsés választás volt! Hidd el, mindenki mindenfelé csak gratulál!

És a „Kesergő szerelem" költőjének arca ragyogott a boldogságtól.

*

Albert néhány év múlva találkozott ismét a költővel. A költő akkor már leszerelt a gárdától és csöndes gazdálkodással töltötte idejét feleségének, *Rózának* birtokán. Albert a költő új vers-ciklusával, a „Boldog szerelem"-mel hóna alatt lépett a költő házába, hogy dedikáltassa barátjával az új verseskötetet. Útközben még azt találta ki, hogy kedves belépőként a „Boldog szerelem" sorait idézve lép barátja elé:

— Nem cserélnék koronákkal,
Sőt magával mennyországgal,
Ha már itt is égig hág
Az emberi boldogság.....

Ám a költő arcáról e szavakra eltűnt a mosoly, mellyel barátja érkezését fogadta. A költő fáradt, kedvetlen volt, kopott bricsesz-nadrágban állt Albert előtt s rezignált mosollyal vezette be őt a vendégszobába. — Gúnyolj csak, gúnyolj — mondta közben és egy pipát vett elő. — Te is tudod, hogy mennyit érnek ezek a sorok. Mondd csak a szemembe, tudom magam is. De azért nem vártam ezt F.-től. Olvastad, hogy mit írt a „Boldog szerelem"-ről? Hogy bágyadt! És hogy fakóbb, leleménynélkülibb, mint a „Kesergő".

És a költő boldogtalanul dobta az asztalra új verseskötetét, kétszáz versét a „Boldog szerelem"-nek...

S. P.

Neonokat mindenhová!

Kaján Tibor rajza

– Hány métert tetszik?

Újítási javaslatunk

Hegedűs István rajza

Kötélhágcsó magas autóbuszok megmászására

Svájci humor

A cipőpucoló öröme

– Még ma is arról beszél az egész hivatal, hogy milyen jól megmondtad a véleményedet az igazgatónak...

Túlérzékeny olvasóink figyelmébe

Legutóbbi számunkban ezt közöltük

Tulajdonképpen így értettük

A HALADÁS ÚTJA

Üldögélek a kávéházban Kelennel, egyszer csak megkérdi:

— Szereti a rágógumit? Már kapható az Édességboltokban... Végre, hogy ezt is megértük!

— Isten tudja, miért — mondom elgondolkozva — de nekem nem hiányzott. Sok minden hiányzott az elmúlt esztendők alatt, de a rágógumira nem gondoltam. Valahogy kiment a fejemből...

— Én örülök neki! — lelkendezik Kelen. — Évekig el voltunk zárva a rágógumi elől. Most már ez is van. Mi ez, ha nem haladás?

Kelen látja rajtam, hogy nem lelkesedem együtt vele.

— Ejnye, de furcsa ember maga! — csóválja a fejét. — Egyáltalában nem örül, pedig örülnie kellene. Tudja, mit mondtak volna 1950-ben arra az emberre, aki rágógumit rág? Hajjaj! Talán még azt is mondták volna, hogy visszavárja Habsburg Ottót!...

— Most már nem mondanák, de én mégsem fogok rágógumit rágni...

— Hát akkor mit fog rágni? — kérdezi megütközve Kelen.

— Magánügy — felelem komoran. — Lehet, hogy kacsacombot, lehet, hogy a szájam szélét, lehet, hogy a kalapomat, ha éppen arra lesz gusztusom, de rágógumit nem fogok rágni. 1950-ben sem rágtam, a fordulat éve előtt sem rágtam, sőt még a felszabadulás előtt sem rágtam rágógumit. Tudtommal apám sem kedvelte...

— Nem is vártam mást magától! — mér végig gúnyosan Kelen. — Az ilyen emberek, mint maga, mindig a haladás útjába álltak. Az ilyen emberek, mint maga, vetették máglyára a Giordano Brunot!...

— Nem is tudtam, hogy az inkvizíciós atyák sem szerették a rágógumit!

— Az ilyen emberek, mint maga — folytatja Kelen, ügyet sem vetve a közbeszólásomra — kényszerítették Galileit arra, hogy visszavonja tételét!

— Pardon! — vágok közbe — én egy szóval sem kívántam magától, hogy vonja vissza a tételét a rágógumit illetőleg, de maga se kívánja tőlem, hogy feladjam a tézisemet!

— Szóval nem fog rágógumit rágni?

— Nem fogok.

— Nem?

— Nem.

— Ahá, most már mindent értek! — kiáltja Kelen dühösen. — Átlátok magán! Szóval maga szerint inkább ne legyen rágógumi, de jöjjenek vissza az 1950-es idők, mi?

Mielőtt még válaszolhatnék, Kelen feláll az asztaltól és faképnél hagy. Dacos, büszke léptekkel indul el a haladás útján.

Megy rágógumit venni.

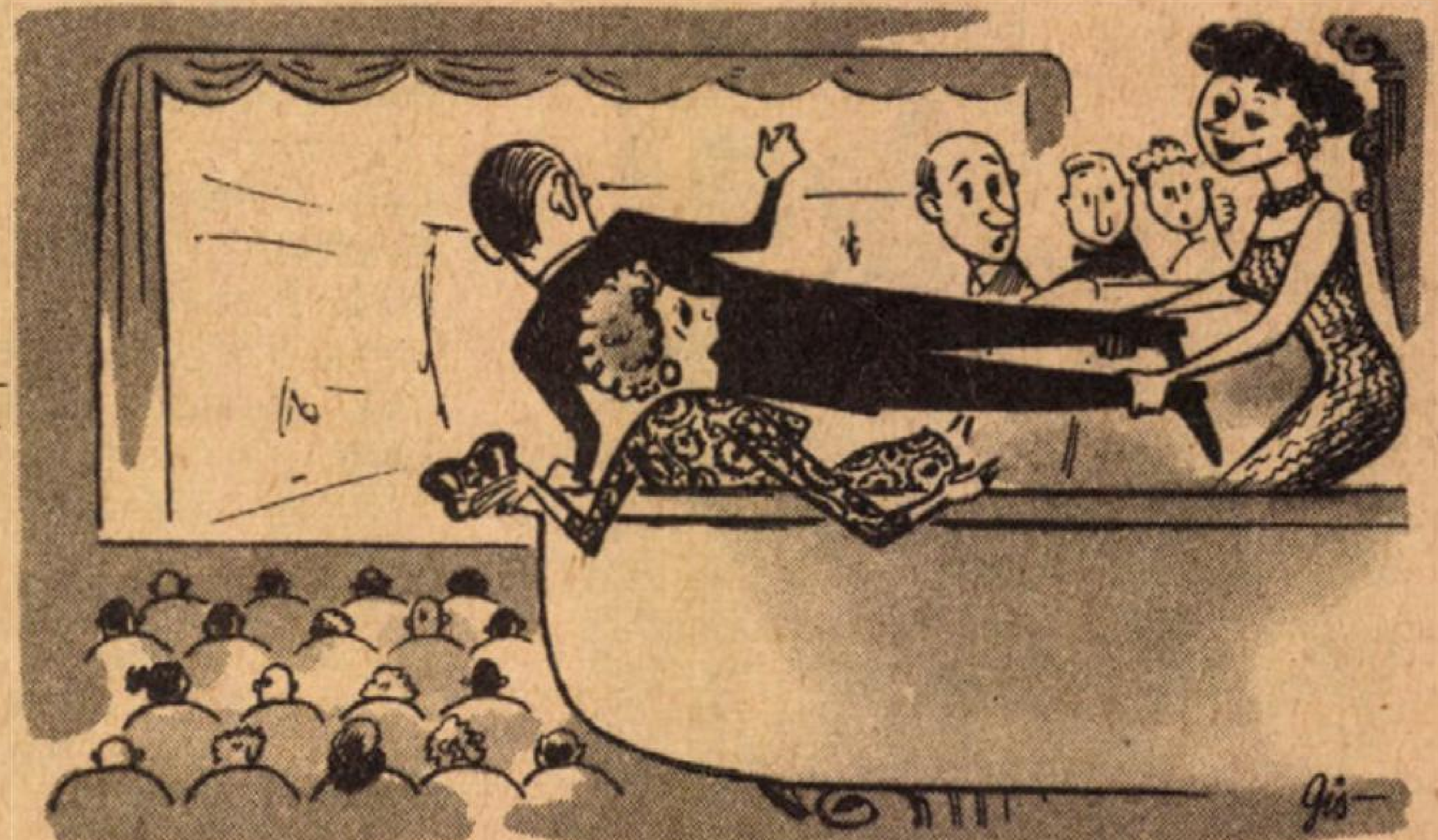
(M. Gy.)

A legóvatosabb autótulajdonos

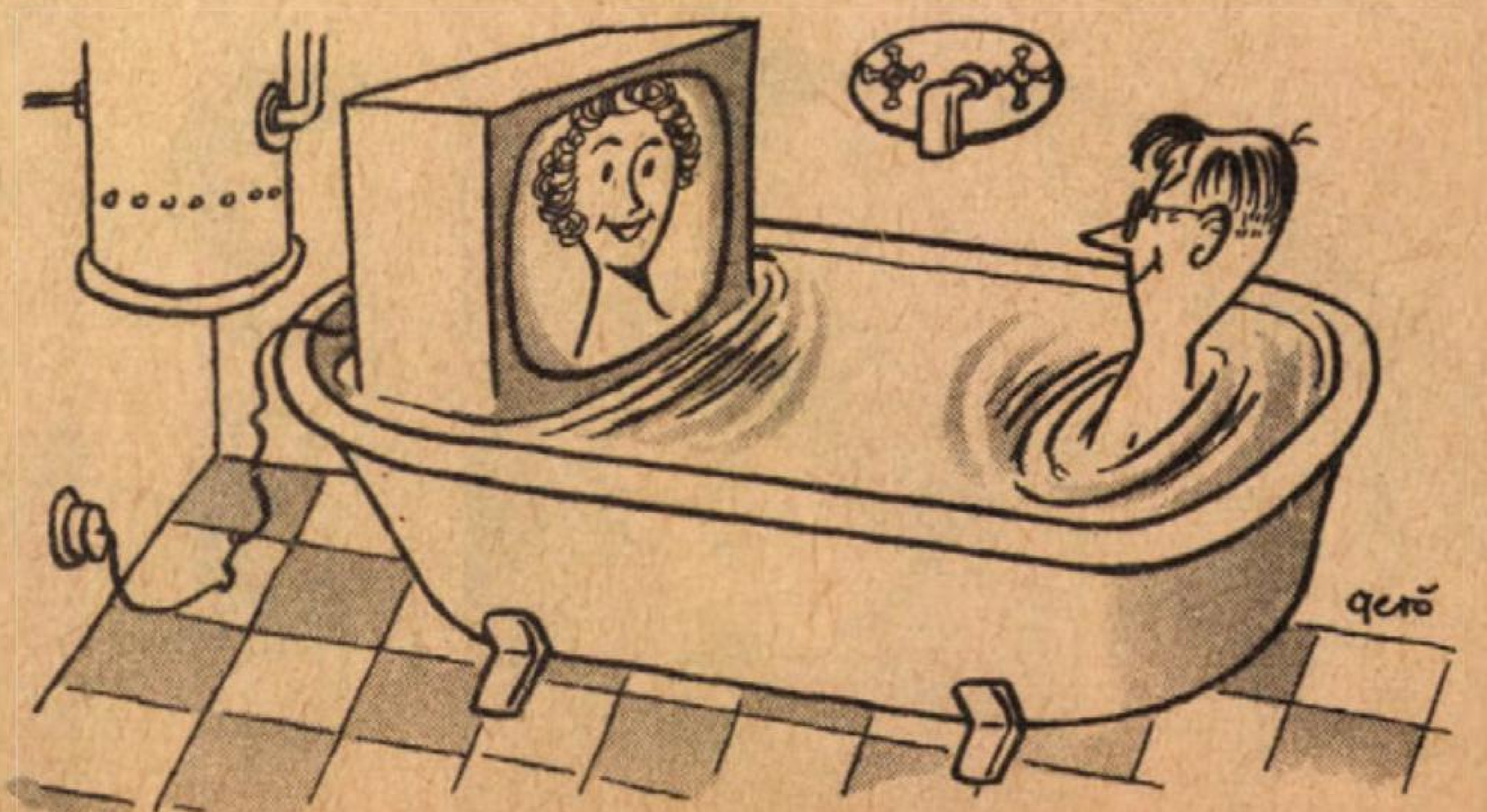
– Tudod, drágám, így sokkal nyugodtabban vezetek!...

Páholy, 3—4-es szék

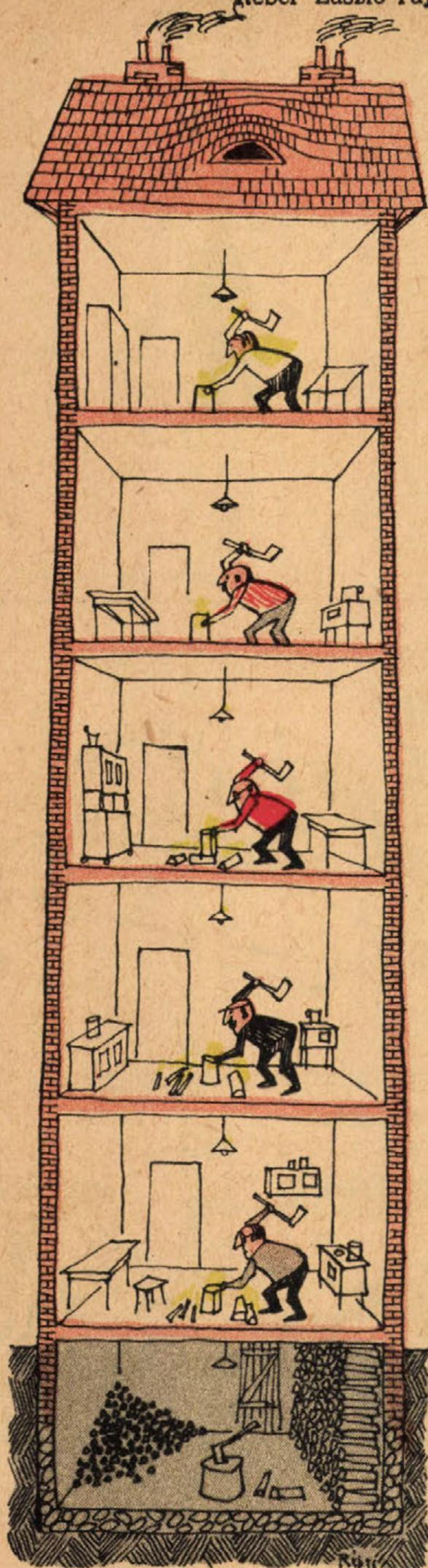
– Elnézést kérek, de az uram látni szeretné, mi történik a szinpad jobb oldalán...

Rafinált fényűzés

Egy pesti ház keresztmetszete

Réber László rajza

GRATULÁCIÓ

Történik a Nagy Színész öltözőjében, a második felvonás szünetében. A Nagy Színész az öltözőasztala előtt ül, a játékától kimerülten. A Kis Színész, aki szintén játszik a darabban, a pamlag szélén ül és hű szemekkel nézi a Nagy Színészt. Kopognak az ajtón és átszellemült arccal belép a Közepes Színész.

Közepes: — Lacikám... *(Némán homlokon csókolja a Nagy Színészt, aztán könnyes szemekkel nézi, nézegeti. Az ádámcsutkája fel-leszalad a meghatottságtól.)* Lacikám...

Nagy: Nézed az előadást?

Közepes: Mi az, hogy nézem! Bámulom! Dülledt szemekkel csodálom! Le vagyok tiporva, meg vagyok semmisülve, végem van!

Nagy: Igen. Jó kis darab ez és az együttes kitűnő...

Közepes: Ragyogó, de én rólad beszélek, Lacikám, tőled vagyok kiborulva! Óriási vagy! Nem találok szavakat, öregem... Remek... Klasszikus...

Nagy: Úgy gondolod, hogy nem vagyok elég mai?

Közepes: Mi az, hogy nem vagy mai! Holnapi vagy! Holnaputáni! Amit csinálsz, az már a jövő színészete... Csúcs! Színháztörténelem! Tananyag!

Nagy: Nagyon aranyos vagy... És mit gondolsz, megfogtam a figurát?

Közepes: Megfogtad?! Torkon ragadtad és magadba gyömöszölted... Amikor kilépsz a hordóból... és körülnézel... Hát az nem valóság... Ilyen körülnézés még nem volt magyar színpadon...

Nagy: Örülök, hogy tetszett, nagyon kedves, hogy feljöttél...

Közepes: Én nem feljöttem... Rohantam, mint a tébolyult, mindenkit legázolva, hogy valóságos botrány volt a nézőtéren... Fogd meg a szívemet... Érzed, hogy ver? Azt hittem, kiszakad a mellemből... Öregem, szégyen ide, szégyen oda, én úgy bőgtem, mint egy taknyos kölyök, mindenki engem bámult...

Nagy: Miért? A többiek nem sírtak?

Közepes: Mindenki sírt, sírva bámultak engem... Nem hallottad a szipogást és az orrfúvást? Mint egy temetésen... Mindenki csak a te nevedet emlegeti, egészen oda vannak tőled...

Nagy: A nagyjelenetnél éppen eleget köhögtek...

Közepes: Mert influenza járvány van, Olga is beteg meg a gyerekek is... De nem is köhögtek, két-három köhögés volt, de az is inkább meghatott torokköszörülés... Különben halálos csönd...

Nagy: Érdekes, én meg állandóan úgy hallottam, hogy zajonganak... Szóval, szerinted nem buktam meg?

Közepes: De, megbuktál és legjobb, ha el is mégy a pályáról... Hogy milyenek vagytok, ti, zsenik! Nyugodj bele öregem, hogy őrjítő sikered van és felérkeztél a csúcsra, ahol csak a legnagyobbak vannak... Tudom, hogy nehezedre esik, de el kell viselned...

Nagy: Aranyos vagy... A kritika mégis azt írta, hogy nem vagyok elég sokrétű...

Közepes: Azt az a hülye Kocor írta, az a barom, akit bolhacirkuszba se engednék be... És miért írta? Mert dühös rád. Mert egyszer azt mondtad róla, hogy most végzi magánúton a negyedik elemit...

Nagy: És mondd, de őszintén, mikor a másodikban összerogyok az esőcsatornánál, az kijön, hogy tulajdonképpen a fiamat féltem?

Közepes: Mi az, hogy kijön! Kirohan, mint Zrínyi Miklós! Ott van egy gesztusod... Felejthetetlen... Általában a kezed, amit ezzel a két kézzel művelsz, az klasszikus... és mai... Ne haragudj, de meg kell csókolnom ezt az áldott két kezet... *(Ráborul a Nagy Színész kezére és megcsókolja, majd felegyenesedik, letörli könnyeit, kifújja az orrát, aztán a zokogással küzdve csak ennyit mond még:)* Köszönöm... *(és elrohan).*

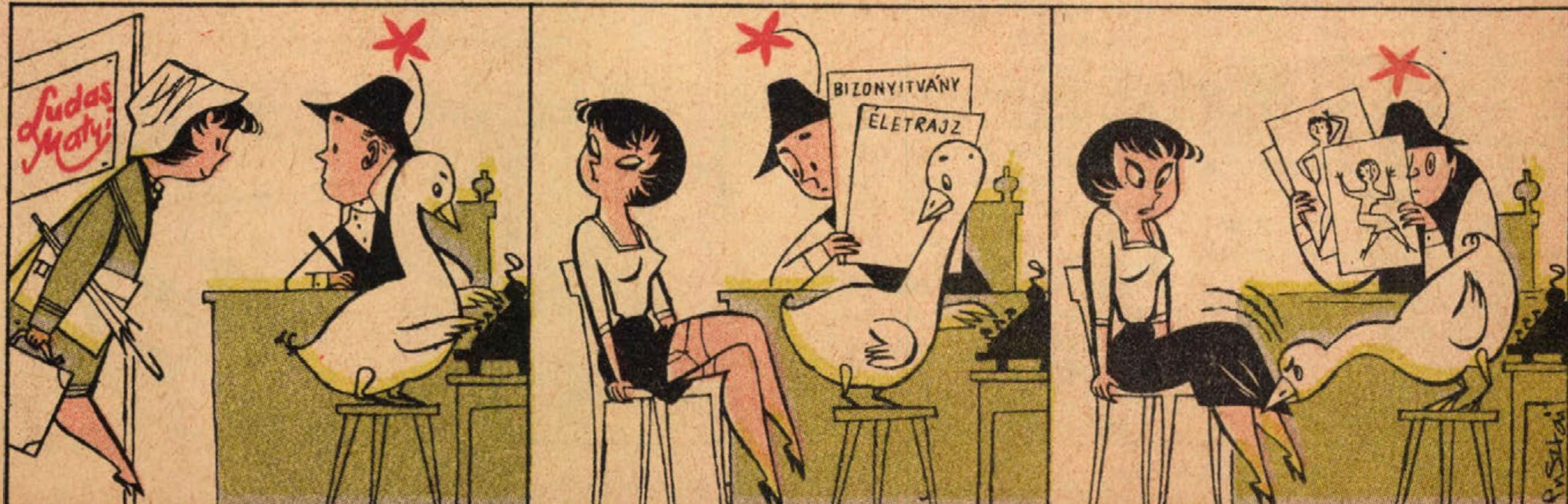
Nagy: *(Rövid szünet után hátraszól a Kis Színész felé.)* Mit gondolsz, tetszettem neki?

Kis: Mit lehet azt tudni?

Gádor Béla

Jucika állást keres

Pusztai Pál rajza

Kiskotest

Jótanács

Tetszik nekem, hogy a rádió bemondója a reggeli lemezek egyhangú csobogását atyai intelmekkel teszi kevésbé monotonná. Olykor tanácsot ad, hogyan öltözzünk fel a hűvös időjárásra való tekintettel, máskor szelíd szavakkal vigasztalja a koránkelőket. A napokban például ezt mondta: „Felhívjuk gépkocsivezetőhallgatóink figyelmét arra, hogy óvatosan vezessenek, mert az esős úton nehezebb megállni!"

Nem mondom azt, hogy a sofőrök ezt nem tudják. Persze, hogy tudja mindegyik. De azért mégis jólesik. Amint-hogy jól fog esni, ha ilyeneket hallunk: „Ha kezet mosnak kedves hallgatóink, ne tartsák a kezüket felfelé, mert a kabát ujjába csurog a víz!"

Vagy:

„Férfihallgatóink figyelmét felhívjuk arra, hogy a szép lányok előreláthatólag ma is csalfák lesznek!"

Párbeszéd

— Na, mit szól Kukarkin professzor bejelentéséhez?

— Mit mondott?

— Hogy nem lesz nehéz elérni a harmadik kozmikus sebességet, amellyel már az űrhajó el fogja hagyni a Naprendszert.

— Óriási! El lehet majd hagyni a Naprendszert? Nahát, ha ezt elmesélem az anyósomnak, boldog lesz.

— Csillagász az anyósa?

— Ugyan. Hanem tegnap is azt mondta, hogy ő egy másik rendszerben biztosan jobban élne.

Szemérmes kritika

Olvasom egyik hetilapunkban a *Gitáros lány* című revűfilm bírálatát, s abban is e sorokat: „*. . . fellépnek a VIT-en szerepelt együttesek. Nem félmeztelenül ugyan, de produkciójuk annyira jó, hogy a néző nem is érne rá — még fantáziájában sem — levetkőztetni őket*". Nézem, ki írta a kritikát? Hát persze . . . Nő. Ehhez a kérdéshez hogyan is érthetne? Ugyanis:

1. Revűfilmet azzal nem lehet vonzóvá tenni, hogy a férfi-nézőknek eszükbe sem jut gondolatban levetkőztetni a táncosnőket. A film nyilvánvalóan nem pályázott ilyen hatásokra, de azért semmi baj, ha a férfiak a moziban, egy revűfilm láttán férfiaknak érzik magukat.

2. „Még fantáziájukban sem!" Hogyan lehet egy vetített táncosnőt *másként, mint* fantáziában levetkőztetni?

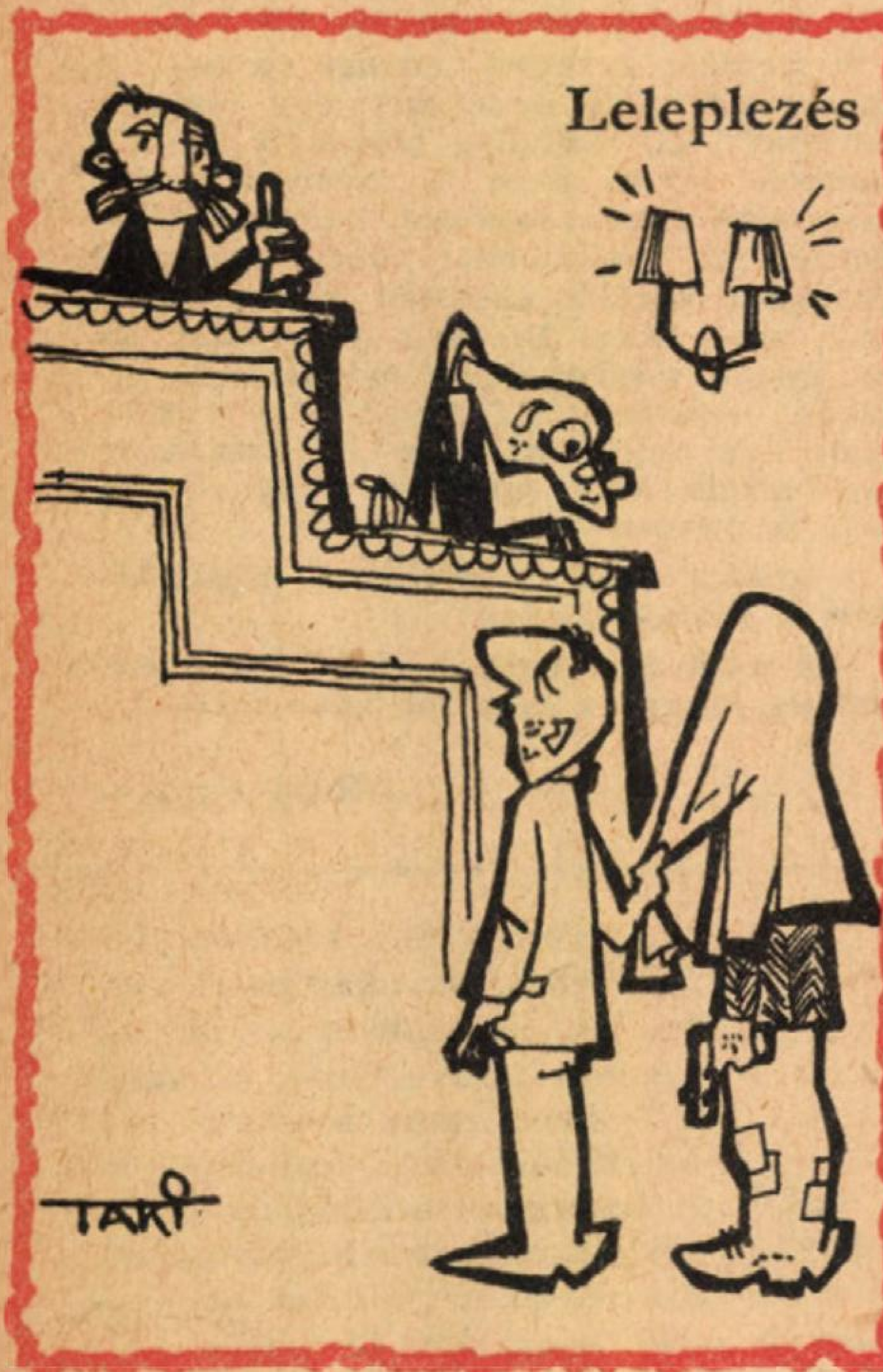
3. Attól, hogy a produkció *jó*, attól a néző — ha akarná — még *ráérne* vetkőztetni. A *fantáziált* vetkőztetés ugyanis — ezt a férfiak tanúsíthatják — egyáltalán nem kerül időbe.

Ejnye, kartársnő, kartársnő . . .

t. l.

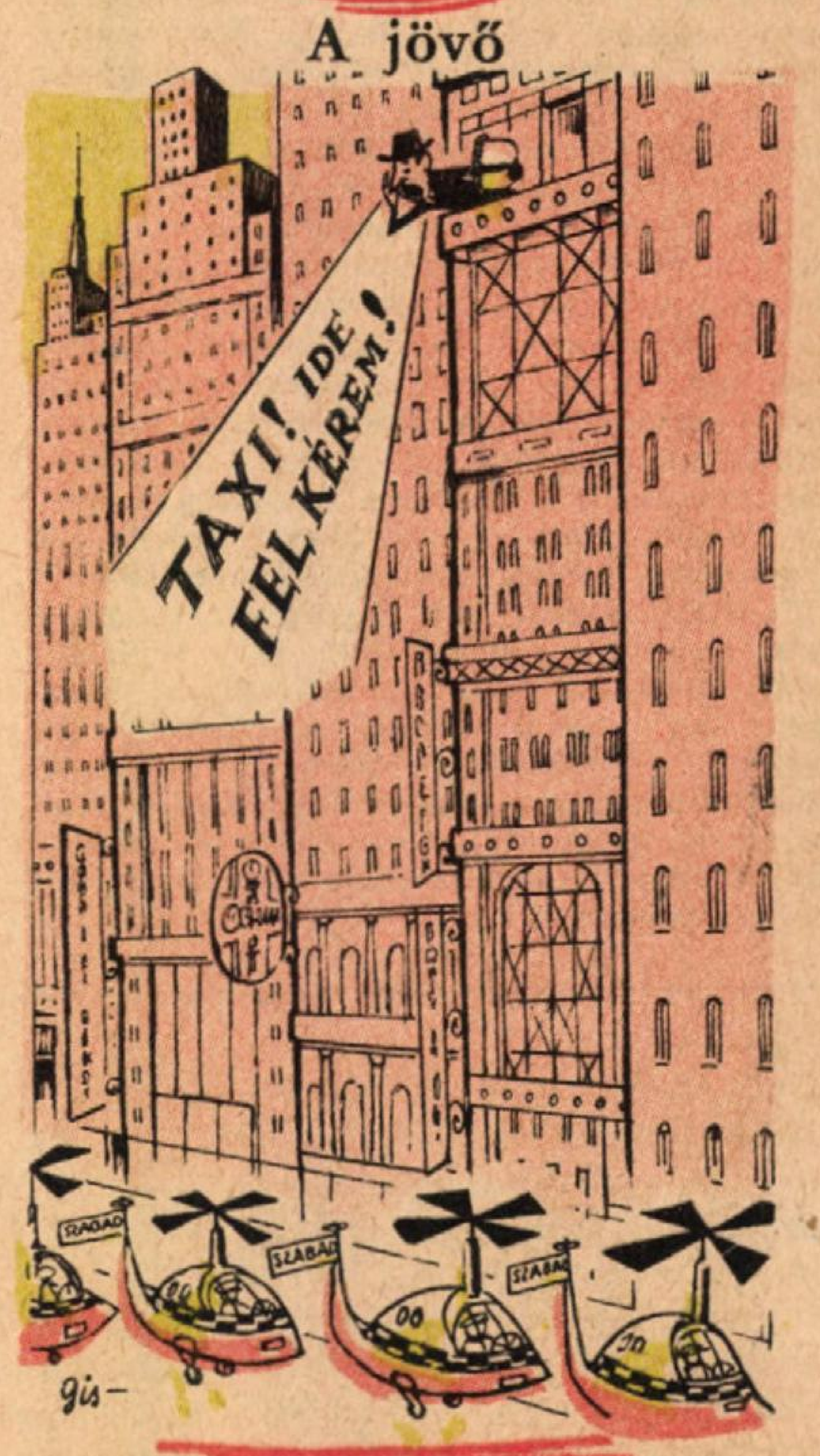

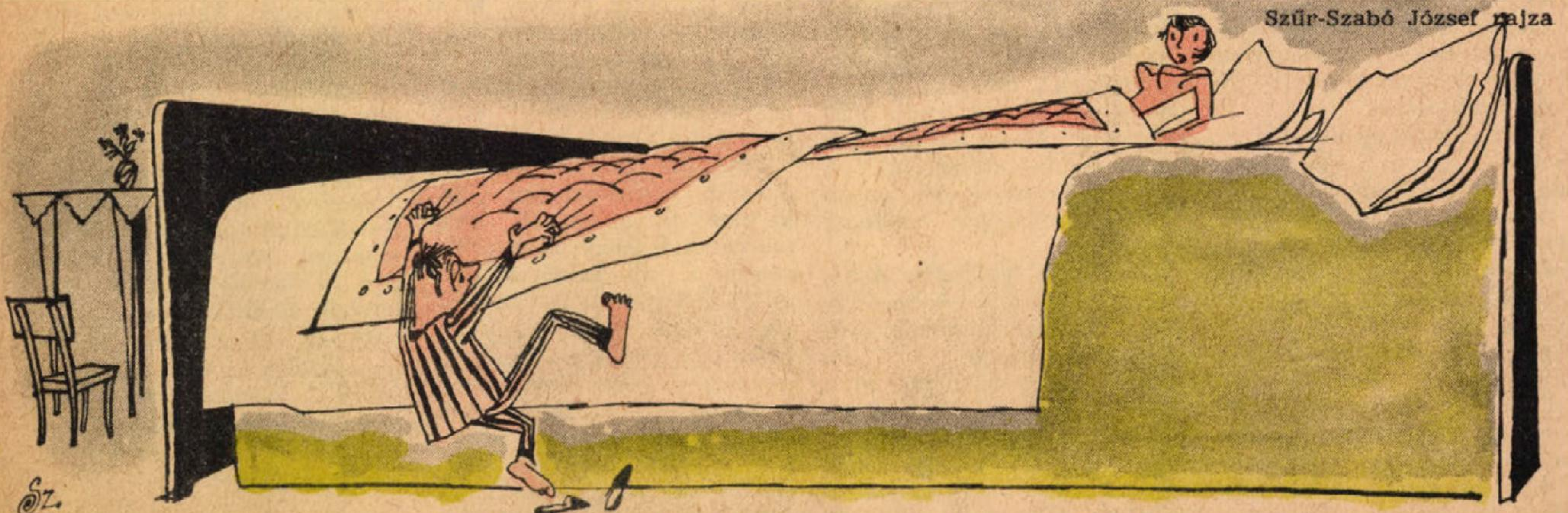
Nagymamák mint bankrablók

Mindig igazságtalan és kegyetlen dolog volt az öregek háttérbe szorítása, akik szegényeknek, ezért fölöslegesnek érezték magukat. Pedig az öregek sok mindenben lepipálják a fiatalokat. Mint New Yorkból jelentik, a bankrablók között egyre több az idősebb nő, s köztük nem egynek már unokái is vannak. Biztosak vagyunk benne, hogy egy amerikai bankrabló-nagymama minden zsákmányból vesz cukrot az unokáinak.

Bútort készítenek a vevők tervei szerint

Szűr-Szabó József rajza

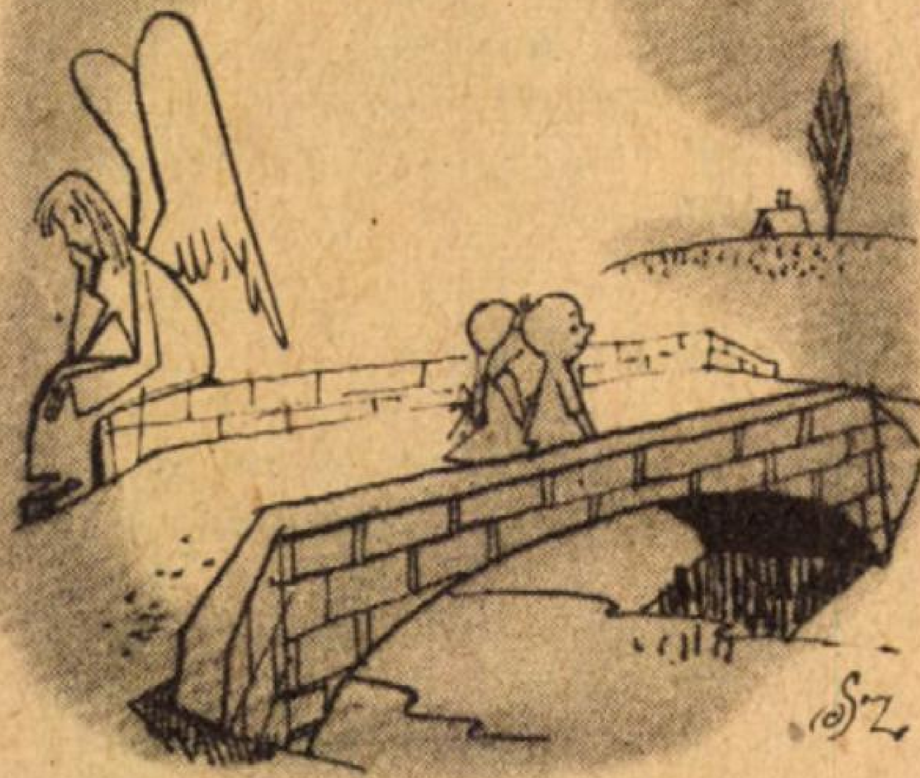
– Te, Jenő, az az érzésem, hogy ezt egy kicsit elrajzoltad!

Az őrangyal dolga

Szűr-Szabó József rajza

Újjáépítés előtt

Újjáépítés után

Habház

Budán habházat építenek,
Felhúzzák már egy hónap alatt,
Téglánál könnyebb habanyagból
Készítik, hallom, a házfalat.

Habosított kohósalak lesz
Anyaga itt majd a falaknak,
Malteroskanál helyett talán
Habverővel is dolgozhatnak.

H. F.

Házasságok a tengerben köttetnek

Az amerikai „National Guardian"-ban olvastuk:

Három évvel ezelőtt egy Ake Viking nevű svéd tengerész egy sörösüveget dobott a tengerbe Gibraltár közelében. Az üvegben egy kis cédula volt, rajta felszólítás, hogy bármelyik 16—17 éves lány küldje el neki a fényképét.

Az üveget megtalálta egy sziciliai halász, és elküldte a tengerésznek 16 éves lánya fényképét. Az elmúlt hónapban tartották az esküvőt Sziciliában.

A szerény vő

Berta Bertalan a szerénység mintaképe volt, amikor megnősült. Az örömmama büszkén mutogatta őt a szomszédoknak. Ilyen vő még nem volt, ilyen vő csak egy van. Nem válogat, nem kifogásol. Minden jó neki. Mindent megtesz. Mindent megeszik. Csodálatos természete van. Higgadt és bölcs. Minden rossznak a jó oldalát nemcsak keresi, hanem meg is találja. A legnagyobb katasztrófánál rábukkan egy derűs pontra, amin aztán, ha kell, tapintatosan halálra neveti magát. Szóval aranyember, aki a fején és a térdén csúszva vonult be a családba, mivel az esküvő után szenet és fát hozott fel a pincéből meleg fészekrakás céljából.

Csodálatraméltó volt a gusztusa is. Minden, még a legegyszerűbb étel is ízlett neki. Ezzel élenjárt a családban, ahol igen nagy igényességgel piszkáltak az ételben, szortírozva a jobb és rosszabb falatokat. Berta Bertalan súlyosan elítélte az ilyen műveleteket és saját jó példájával szinte vakon söpörte magába a tányér tartalmát.

— Én nem illemtudásból eszem így, hanem, mert nekem így ízlik. Én direkt így szeretem, sőt imádom — jelentette ki.

Ezt mondta például, mikor a gyerekek a babból a füstölt csülköt követelték, ő viszont szerényen a szalonnavégeket kérte, amire már gyerekkora óta leselkedik.

Teltek a hónapok, Berta Bertalan mindazt megette, amit a család kiselejtezett. Azt mondták a barátai:

— Soha ilyen kövér nem voltál!

Ez még jobban buzdította őt. Összeszedte a pörköltből a zsírokat, megette a lerágott kenyérhéjat. Ujjongva szagolta a kozmás babot, mondván: — A nagymamám másképp nem is csinálta!

A család csodálta és ellátta bőven és szeretettel. A mama úgy érezte, hogy a legjobb falatokat vejének juttatja és titokban meg is kóstolta egyszer a kávézaccot, miután Bertalan kijelentette, hogy mindig ez volt a kedvenc eledele.

Egy reggel azonban történt valami, ami a családot megrendítette hitében.

Összement forralás közben a tej. A mama véletlenül emlékezett egy régi udvarlójára, aki állítólag rajongott az összement tejért. Nem a savanyú tejért, amit nem kunszt szeretni, hanem kimondottan az összement tejért. Túláradó örömmel közölte szeretett vejével a jó hírt, mire Berta Bertalan váratlanul, de határozott szerénységgel megköszönte jóságát, lemondott az ínyenc kortyokról, mert nagyon finom lehet az összement tej, mégis úgy gondolja, éhgyomorra nem ajánlatos.

A mama azon a délelőttön panaszkodott a szomszédjának:

— A vőm már nem a régi... Tudtam, tudtam, hogy ez sem fog sokáig tartani.

Albán Frigyes

Egy intézmény tündöklése és bukása

Szeretem az édességeket.

Mikor hírül adták a lapok, hogy a volt Cimbalom-kávéház jelentős költséggel átalakított termeiben megnyílik az „Ínyenckombinát" azaz a különleges cukrászipari készítmények boltja — már előre öszszefutott a nyál a számban.

Az avatási ünnepségen ott szorongtam közvetlenül a miniszter első helyettese mögött, s midőn elvágta az ajtó elé kifeszített kék szalagot, dobogó szívvel nyomultam be álmaim palotájába.

A berendezés egyszerű volt, de ízléses; a szorgos kezek ezúttal csodákat műveltek!

A falakat vastag tölgyfaburkolat borította, melyre egy találékony művész, hogy a nyomasztó középkori hangulatot feloldja, félméterenként tarkabarka csuprokat aggatott. A mitológikus témájú freskókkal díszített mennyezetről súlyos ólomkristálycsillár szórt nappali világosságot szerteszét. S a pálmaházszerűen kiképzett előtér homlokzatán háromméteres, metszett velencei tükrök, színes szökőkút, körülötte a márványmedencében ide-oda cikázó aranyhalacskák kápráztatták el a vándort... Ráadásul apró kanárimadarak danájától csilingelt a lég.

Az üvegoldalú jégszekrény sem okozott csalódást, mert a hagyományos krémeseken, tortákon kívül, több, a gasztronómia történetében eddig még ismeretlen, bizarr külsejű műremek sorakozott polcain.

Aznap betegre ettem magamat a különleges készítményekből!

Ha létezik egyáltalán abszolút tökély ezen a Földön, úgy azt az „Ínyenckombinát erősen megközelítette!

Bár őszintén bevallva, mint öreg róka, némi aggodalmat tápláltam tudat alatt az intézmény jövőjét illetően. Még élénken élt emlékezetemben például az „Üdítő Szörpök Pavilonjának" tragikus végű pályafutása, ahol az üdítő szörpök egyik napról a másikra váratlanul elapadtak, s áldásos tisztüket profán fánkféleségek vették át. A lejtő állomásait ma már nem tudnám fejből felsorolni, de tény, hogy azóta a szerencsétlen pavilont négyszer módosították — s jelenleg forró virslit vesztegetnek benne mustárral, vagy tormával.

Fájdalom — ügyes-bajos dolgaim, halaszthatatlan vidéki utazások, hosszabb ideig meggátolták, hogy ismét fölkeressem a nyalánkságok gyönyörű fellegvárát. De ami késik, az nem múlik, s egy hófehér téli délutánon ismét elmentem az Ínyenckombinátba.

A látvány — amely fogadott — megfagyasztotta ereimben a vért; a szorgos kezek (talán éppen ugyanazok), ezúttal szintén csodákat műveltek!

A pálmák és a velencei tükrök helyén egy kartársnő meleg lángost árult, s hol hajdan aranyhalak hasították az áttetsző vizet, most bablevest lehetett enni állva, forinthúszért. A freskókról a szakállas görög istenek szomorúan tekingettek alá a csillárt felváltó neonrudak rezgő lila fényében...

S a pulton csupán régi ismerőseim; gesztenyepüré, pogácsa, ischler, Tátra-csúcs várták sorsuk beteljesedését. A különleges készítmények oly nyomtalanul kihaltak, akár a föld nyelte volna el őket. Villámsújtottan támaszkodtam a bejáratnál egy szemétkosárhoz.

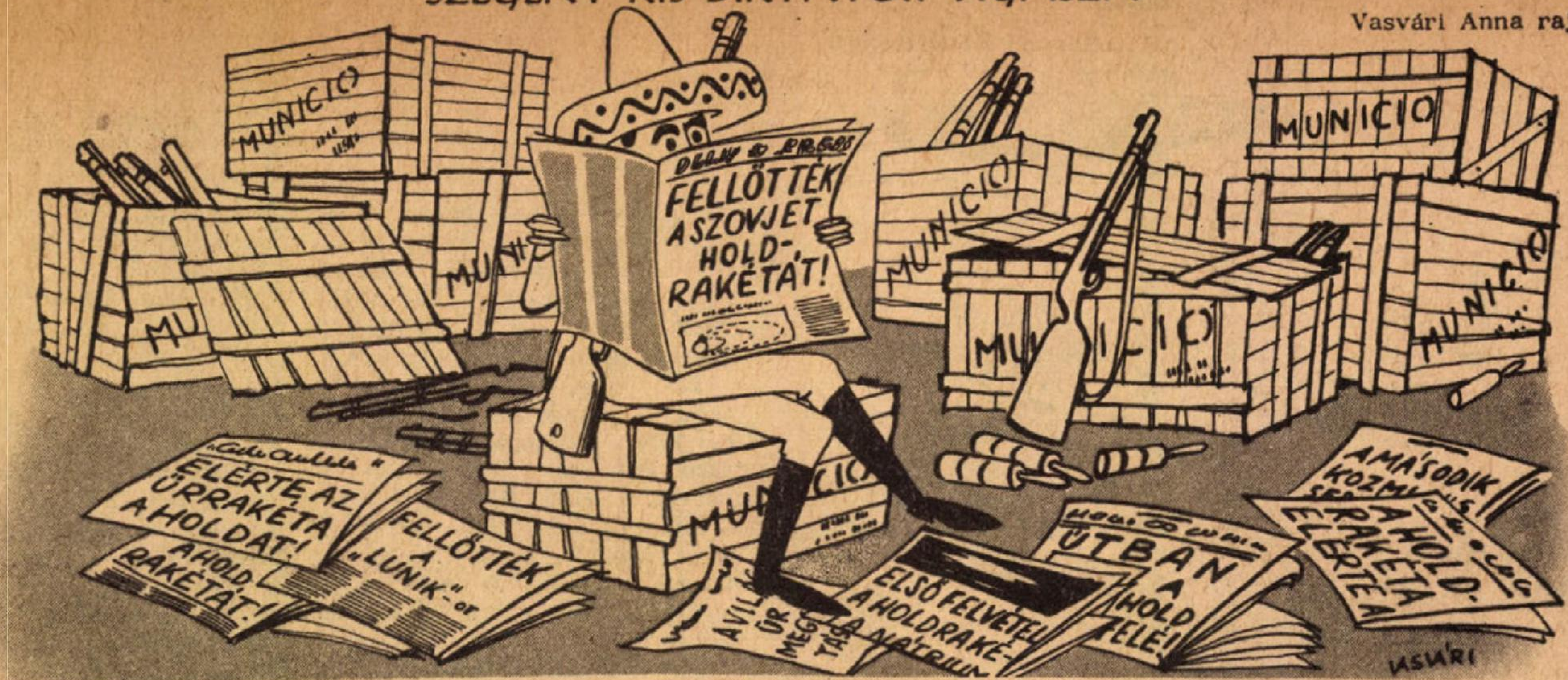
Marius fürkészhette így Karthagó romjait. Igen. Bekövetkezett, amitől annyira féltem; a kacsalábon forgó kastélyból népbüfét csináltak!

Dehát akkor miért kellett annakidején a pompa, a ragyogás?! A higgadt értelem aligha képes erre megfelelni. Esetleg a kései utókor talál majd kielégítő választ.

Dalmáth Ferenc

SZEGÉNY KIS DIKTÁTOR VIGASZA

Vasvári Anna rajza

Batista: Még szerencse, hogy fellőtték. Így legalább nem beszélnek annyit rólam ...

Mit tesz az alkohol!

Az egyik pesti zenés lokálba jókedvű vendég tért be egy neonvilágos éjszakán. A zene közelében telepedett le, aztán elegáns mozdulattal intette oda a főpincért:

— Főúr, hozzon egy gint nekem, egy gint a zenének és egy gint magának!

A főpincér mosolyogva meghajolt és hozta a kért italokat. Mikor a fizetésre került a sor, a gáláns vendég kedvesen figyelmeztette a számla összegét jegyző főpincért:

— Ne fárassza magát, főúr! Nincs egy vasam se!

A főpincér elsápadt a méregtől, de most már minden teketóriát mellőzve gallérон ragadta a vendéget és a lokál ajtajában türelmetlen lábmozdulattal birta távozásra.

Repül a nehéz vendég, ki tudja, hol áll meg?

E sorok írója véletlenül tudja.

A vendég másnap este ismét a zenés lokál előtt állt meg, sőt ruganyos léptekkel be is ment. Kiválasztott magának egy jó asztalt a zene mellett és nyájas mosollyal hívta oda a főpincért:

— Főúr drága, megint kérek egy gint nekem, egy gint a zenének és egy gint...

Itt hirtelen elhallgatott.

— Álljon meg a menet! A harmadik gint sztornírozom. Magának főúr nem rendelek semmit, mert megfigyeltem, ha maga iszik, utána mindig kötekedő és goromba.

(h)

„Ravasz rébusz"

címmel lapunk karácsonyi számában képrejtvényt közöltünk. A beküldési határidőig 642 megfejtés érkezett szerkesztőségünkbe, ezek közül helyesen 263-an fejtették meg a rejtvényt.

A helyes megfejtés a következő:

„Tanuló felvétetik"

Zeisler Elemért, (Budapest, VIII., Auróra u. 7.) a Ludas Matyi egyéves előfizetésével;
Baranyai Zsófiát (Budapest, XII., Pagony u. 7/a.) és
ifj. Pasztusák Gyulát (Miskolc, II., Bollaalja 53) pedig a Ludas Matyi fél-féléves előfizetésével jutalmazzuk.
A lapot címükre megindítottuk.

Mindenféle

Mérges válasz egy ifjú írónak, aki egy rendkívül tiszteletlen kérdést tett fel:

— Nem avult el még Homérosz?

— Nem! Az avult el, amit te jövőre írsz!

A hosszúéletű ember sokat unatkozik.

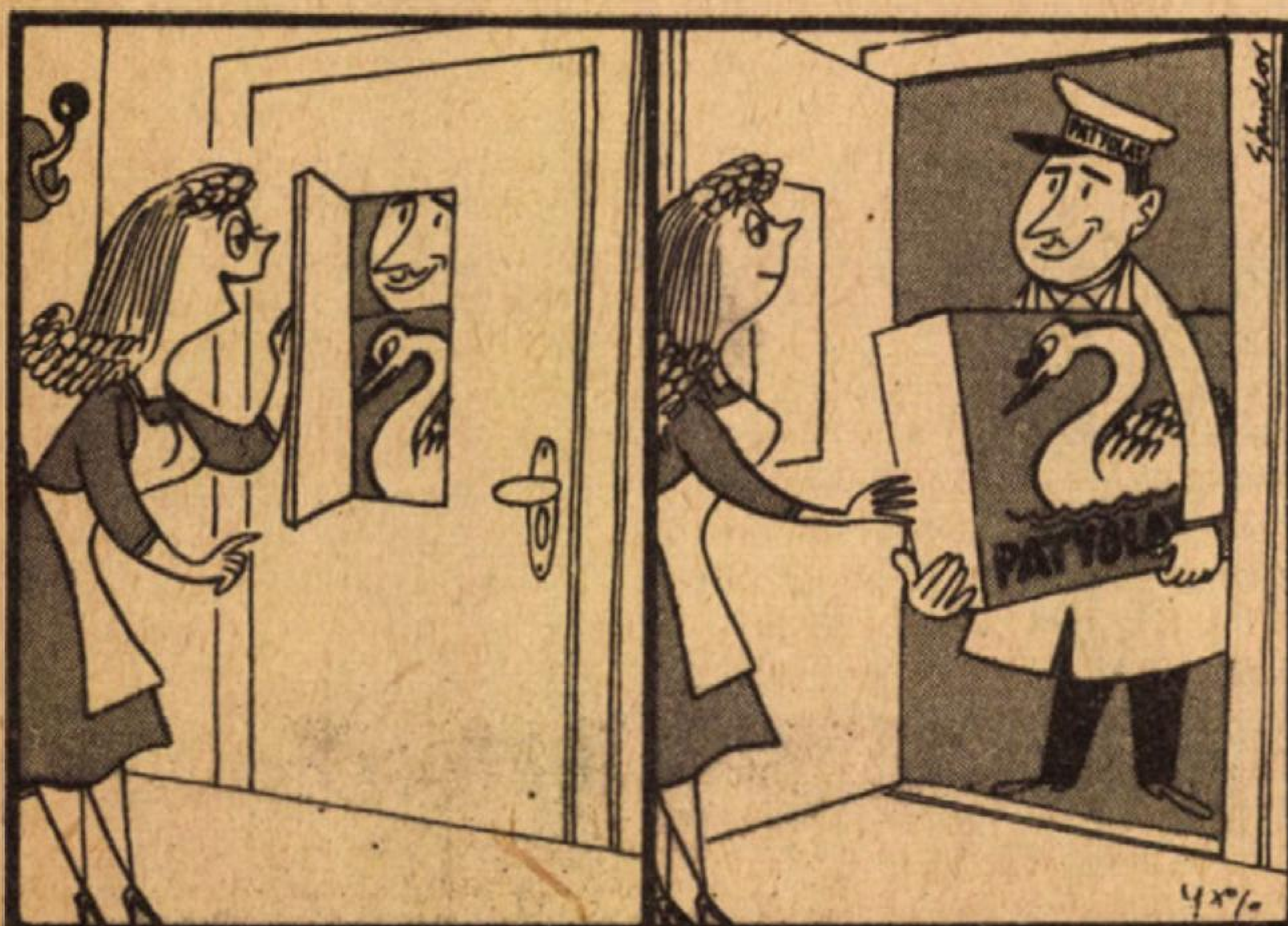
Az élet utánozza a tudományt.

Jót nehéz cselekedni, de ha az ember valami rosszat akar tenni, az rendszerint túlságosan jól sikerül.

F. L.

Új szolgáltatás

Sándor Károly rajza

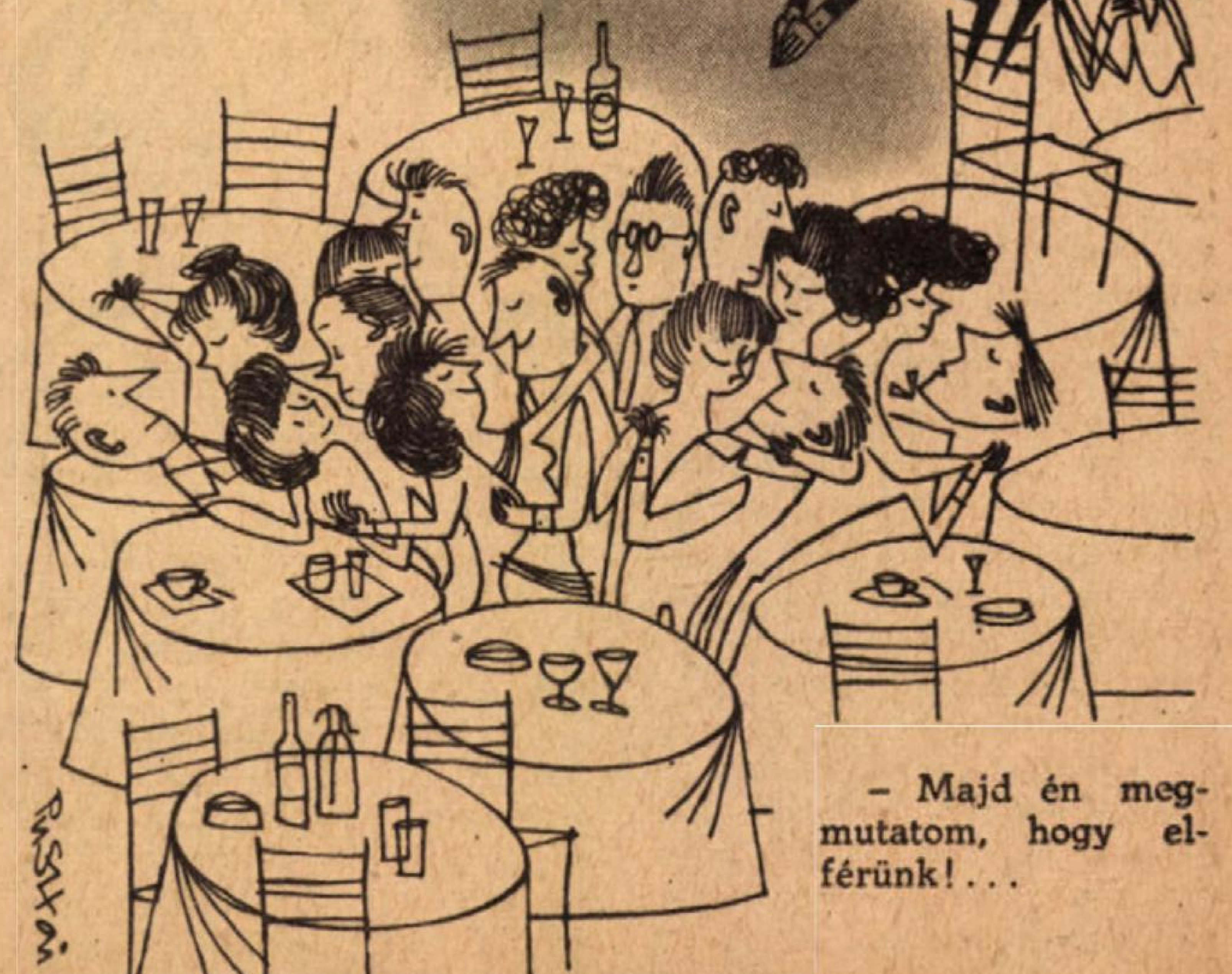
– Nini! Lohengrin a hattyúval!

– Nem ... A kihordó a mosott ruhával ...

Tánchely

Pusztai Pál rajza

– Majd én megmutatom, hogy elférünk! ...

A világűrben

Szegő Gizi rajza

– Nem érdekli az új vendég, Mars úr?
– Ne bosszantson, Vénusz asszony! Tudja, hogy nem vagyok békepárti! . . .

Népszerűen . . .

(Apáknak ajánlom. Lelkes, magabiztos hangon mondandó el!)

Egyáltalában nem értem, hogy mi az, ami nem érthető számotokra ebben a mesterséges bolygóban? Most egyszerűen és szemléletesen el fogom nektek magyarázni.

Tegyük fel, hogy ez az ebédlőasztal a nap, és mi valamennyien bolygók vagyunk és körülötte keringünk. Anyu lesz a Mars, én vagyok a Föld, Pistike, te leszel a Hold és Katika lesz a mesterséges bolygó. A szék nem lesz semmi, Pistike, az egy távoli csillag lesz és told el a kályhához.

Namármost: én kezdek keringeni az asztal körül, Pistike én körülöttem, anyu távolabb kering a sezlon és az íróasztal vonalánál, Katika velem jön egyelőre, mert még nem indítottam el. Most így megyünk szépen körbe-körbe . . .

Édes fiam, te csak ne menj ki most a konyhába, mert megzavarod a gyerekek fantáziáját. Anyu nem hagyhatja el a pályáját, mert az ebédlőasztal nem engedi. Te meg Pistike, az isten áldjon meg, ne keringj úgy körülöttem, mint egy bolond, mert elszédülünk. Szépen, finoman keringj, mert most elindul feléd Katika, akit elindítottam a pályáján.

Nagyapa a legrosszabbkor jött be a szobába, nagyapa legfeljebb a Vénusz lehet és tegye el azt a csokoládét, mert felborítja vele a kozmikus egyensúlyt. Katika szépen megy Pistike felé, de nem ütköznek össze, hanem elmennek közvetlenül egymás mellett és ne lökd meg a testvéredet, te komisz kölyök, mert beveri a fejét a napba.

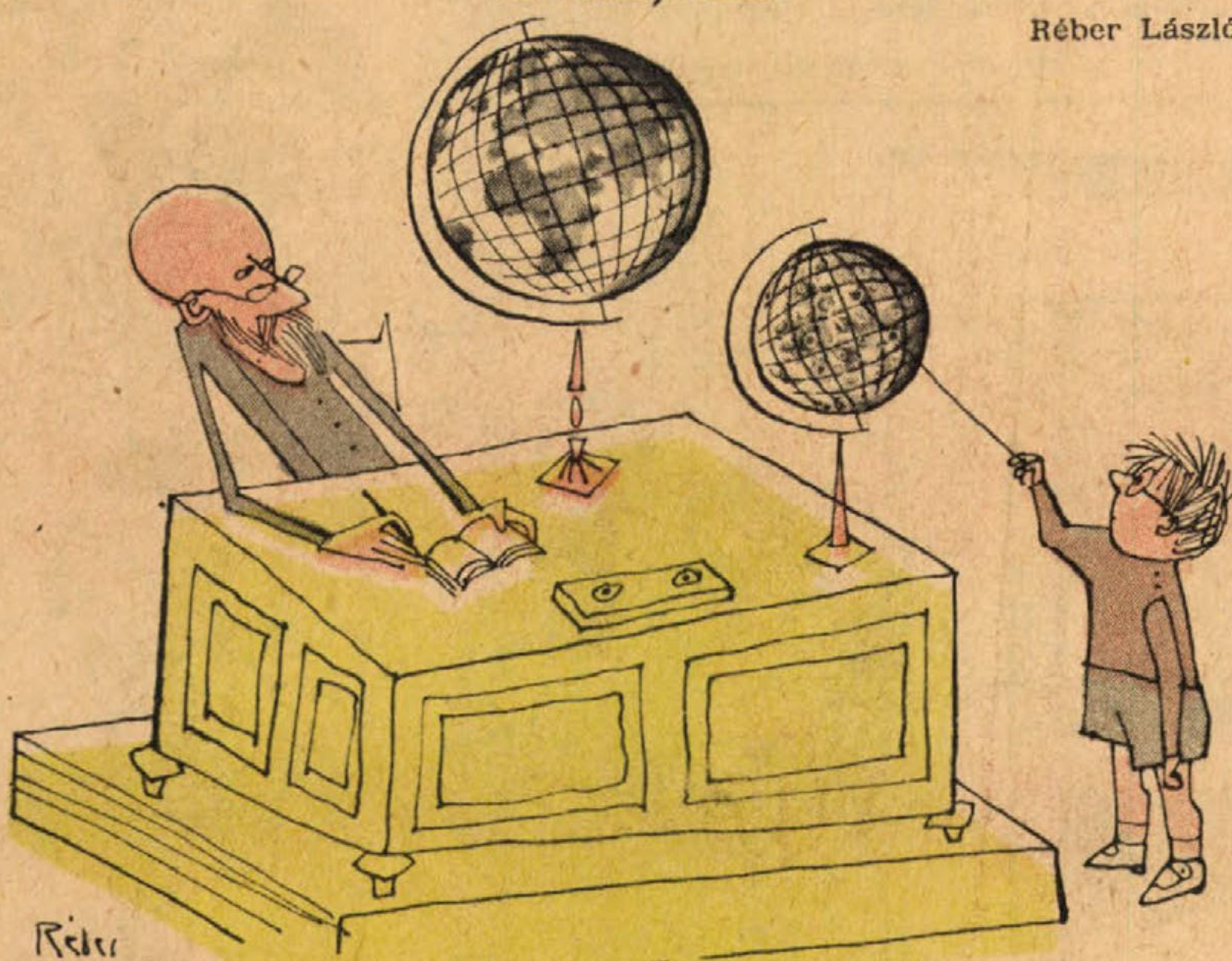
Ez eddig világos, nemde? Most már az én tömegem nagyobb, mint Katikáé, ezért egyre távolodom tőle. A Mars viszont semmi körülmények között nem mehet közel a gyerekhez, ezt vegye tudomásul, még akkor se, ha a gyerek náthás, mert abbahagyom a magyarázatot. Vénusz majd megtörüli az orrát a kis mesterséges bolygónak de ne vegye az ölébe, mert a Hold mindjárt féltékenykedik . . .

Pisti fiam, ha az asztal alá mászol, az nem holdfogyatkozás, hanem ha ide állsz anyu és én közém, akkor nem világít meg az asztal. Azt fiam én is tudom, hogy a lámpa világít és nem az asztal, de jelen esetben a lámpa nem tartozik a mi Naprendszerünkhöz, legfeljebb a Göncölszekér hetedik csillaga lehetne, ha hozzáveszed a sublót hat gombját. A telefont pedig hagyjátok csengeni, mert az már az Orion csillagképhez tartozik és egy nyavalyás telefonhívás miatt még nem fog összedűlni a világ. Persze, neked hiába beszélek, mert te így mutatsz jó példát a gyerekeidnek, hogy odamégy a telefonhoz, amely tízbillió fényévnyire van tőled, csakhogy dumálj a barátnőddel! . . . És mi az, hogy nem érdekel tovább ez a marhaság?! Ez jellemző volt rád! Akkor hát fogd és vidd a gyerekeidet templomba, ha nem tetszik a természettudományos nevelés! . . .

Somogyi Pál

Holdrajzórán

Réber László rajza

Rakéta, n

Szűr-Szabó József rajza

– Hogy fognak p

TUDOMÁNYOSAN

Mivel sem a színházi, sem a belpolitikai, sem a sport, sem a mezőgazdasági rovatvezetőnk nem ért a kozmikus rakétákhoz, elhatároztuk, hogy felkeressük dr. Höllerkund Zuárd professzor Neptun-díjas asztronómust, a Magyar Népköztársaság érdemes gravitológusát, hogy tájékoztasson minket a szovjet űrrakéta néhány kérdéséről.

A professzort a naphegyi csillagvizsgálóban kerestük fel, amelynek előszobájában már 37 napilap, 24 hetilap, több folyóirat, három naptár, a rádió és televízió munkatársa és a Képzőművészeti Alap delegációja szorongott. A professzor, amikor véres, de rövid közelharc után bejutottunk dolgozószobájába, keserűen legyintett:

— Ilyenkor bezzeg divatban vagyunk, de amikor sem különleges, sem szabályos világnap nincs, akkor fütyülnek ránk, s még örülhetünk, ha nem kapunk két nagy pofont.

Még mielőtt rátértünk volna jövetelünk céljára, a professzor máris megkezdte nyilatkozatát:

— Az űrrakétát többlépcsős rakéta segítségével lőtték fel. Képzeljenek el közönséges lépcsőt, de annak ne lépcsőformája, hanem rakétaformája legyen. A rakéta az akció-reakció fizikai törvény alapján mozog. Minden űrbemártott test a sebességéből annyit veszt, amennyi az általa kiszorított fény súlya. Ha kívánja, lediktálhatom az egyenletet is.

Tagadóan intettünk, majd megkérdeztük, hogy szerinte mi a jelentősége a kozmikus sugárzásban levő fotonok regisztrálásának. A professzor így válaszolt:

— A kozmikus sugárzás nagy áthatolóképességű sugárzás, amelynek eredete ez idő szerint ismeretlen. Éppen ezért nem szabad összetéveszteni a kvarclámpa sugaraival, amelyeknek a szépségápolásban van jelentőségük, és közönségesen kozmetikai sugárzásnak nevezzük. Sajnos, a laikusoknak teljesen téves elképzeléseik vannak errenézve. A fotonok regisztrálása pedig azért fontos, mert amelyik foton nincs regisztrálva, az úgyszólván elveszett a tudomány számára.

Megemlítettük a professzornak, hogy tudomásunk szerint az űrrakétában több rádiókészülék is van.

— Igen — bólintott a professzor —, három rádióadó is van, s mindegyik önműködő műsorszerkesztéssel van ellátva. Én eddig egy vidám estet hallgattam végig, majd a szférák zenéjét.

— Mi a véleménye, professzor úrnak, a mesterséges csóváról?

— A mesterséges csóva — mosolygott a professzor — lényegesen jobb, mint a világűrben vadon nőtt természetes csóva. A mesterséges csóvában több a nátrium, s ha rövidebb ideig fejti is ki csóva-hatását, optikai tulajdonságai jobbak, mint a hagyományos üstökösök spontán csóváié.

— És hogy állunk a Hold mágneses terével? — kérdeztük végül.

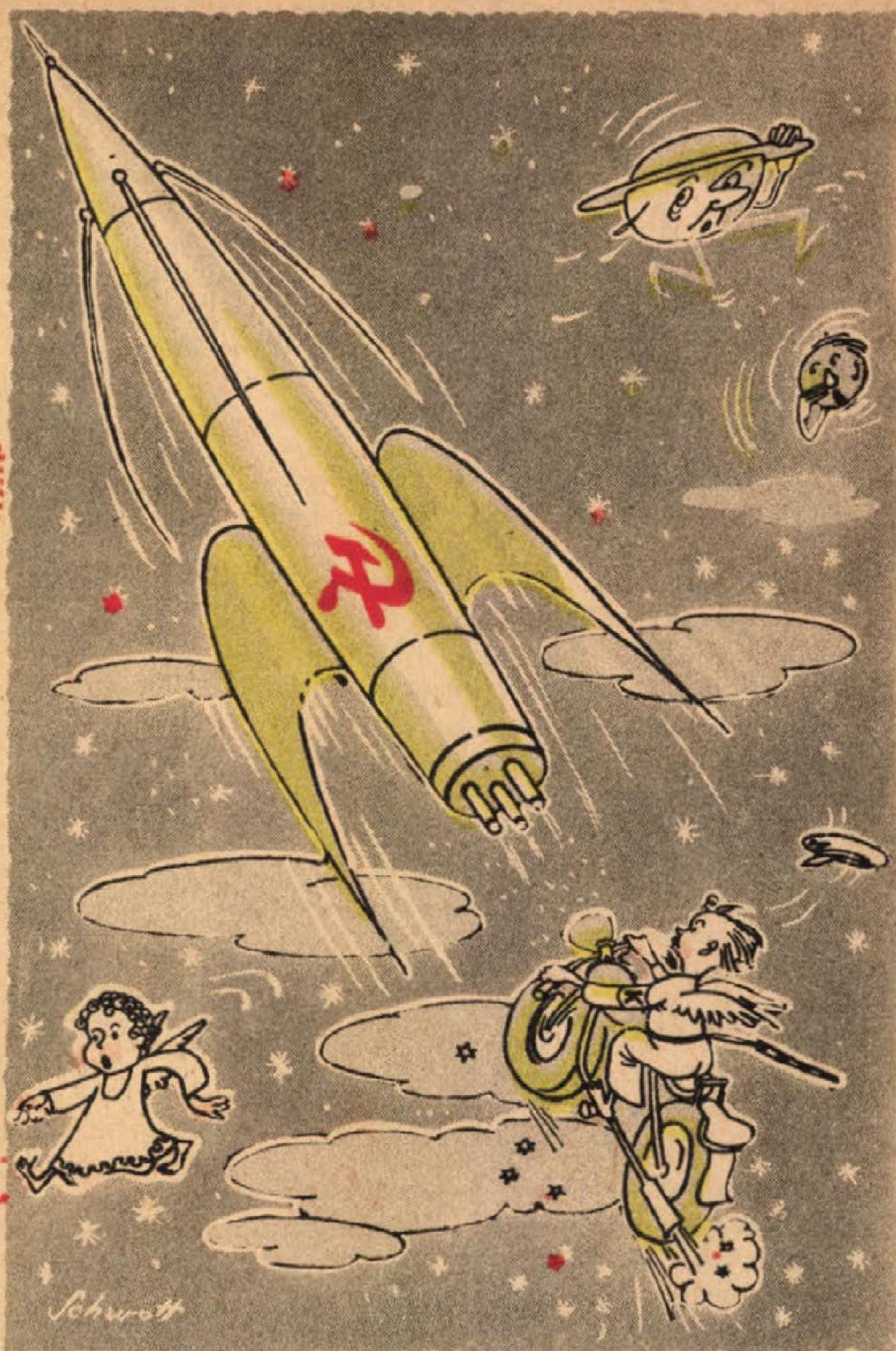
— Nagyon jól! — válaszolt a professzor bizakodóan. — Mondhatnám kitűnően!

Megnyugodva hagytuk el az obszervatóriumot. A csillagos éjszakában elgondolkoztunk azon, hogy a Föld kétségtelenül szép égitest ugyan, de kiderült, hogy mégsem olyan nagy a vonzereje. Viszont hiába szidjuk a közlekedést, mégiscsak a mi korunkban értük el a második kozmikus sebességet. És milyen megnyugtató arra gondolni, hogy mialatt mi idelent azt sem tudjuk, hogy elég lesz-e a fizetésünk elsejéig, odafent a kozmikus magasságban a Cserenkov-számláló csak számol, csak számol, csak számol...

Feleki László

Az égi rendőr

Schwott Lajos rajza

– Na várj csak, most felírlak gyorshajtásért! . . :

apközelben

ukkadni a barátnőim!

Tapasztalt társasutazó

Sándor Károly rajza

– Kérem, nem tudom, idejében jelentkezem-e még? Szeretnék részt venni az első világűr-társasutazásban . . .

Gábor Andor

(Értekezés)

A fürt nem a szőlőtő *(Vitis vinifera)* gyümölcse, nem is a datolyapálmáé *(Nomen nescio)*. De azért a fürt mégis fán terem, a lépcső fáján, a villamos lépcsőjének fáján. Ott terem a fürt, a déli és az esti órákban. Éspedig hogyan? Sok és alapos tanulmány után el tudom mondani.

A villamos robog és megáll a megállóhelyen. Már tele van, mindig tele van már, valószínű, hogy minden villamos kocsinak épp úgy törzsvendégei vannak, mint a kávéházaknak. Ahogy a törzsvendég nem-fogyasztása arányában üli és öli az időt a kávéházban, akként a villamos törzsvendége sem csak annyit közlekedik a villamoson, amennyi a helyváltoztatáshoz szükséges, hanem állandóan ott van, jön és megy s le sem száll róla. Ebben még nem vagyok biztos, ezt csak gyanítom, de több oldalról eredő információ máris megerősít ebben a feltevésemben.

A villamos tele van, de azért azok is szeretnének utazni, akik nem strammok. Mind szeretnének, de a kellő energia nem mindegyikben van meg. Ha tehát a villamosmegállóhelyen tízen várakoznak, a tíz közül csak egynek támad az az ötlete, melyből a fürt képződik. A többi csak kiabál:

— Még van hely!

— A kocsi üres!

— No, de mégis disznóság!

— Balkán!

— Még meddig várjak?

— Ez a nyolcadik kocsi!

Az az egy ember, akiből később a fürt lesz, nem kiabál, hanem megvárja, míg a felháborodás vihara elcsitul, és a villamos elindul. Akkor két lépést tesz a már haladó kocsi után és felkapaszkodik rája. A peron tele van, tehát csak a felső, második lépcsőfokig nyomulhat előre, ott megáll és aránylag jól érzi magát. Le nem tessékelhetik, mert hiszen a kalauz nem is látja, olyan a pozíciója, hogy nem láthatja.

A következő megállónál ismétlődik a játék. Le nem száll senki, de a várakozó tömegben is van egy fürtképző úr. Felszáll és előrenyomul a második lépcsőig és ott helyet foglal a másik úr mellett, aki egész logikátlanul ezt mondja neki:

— Nem tetszik látni, hogy nincs hely?

Választ nem kap. Nem is kaphat. A második számú fürtképző azt gondolja, hogy amennyiben az elsőszámúnak volt hely, annyiban neki is van. A következő megállónál az első alsó lépcsőre kapaszkodik valaki. Ennek a valakinek a felső második lépcső tartalma egyhangúlag ezt kiáltja:

— Hova tolakodik, maga ökör?

Felelet nincs. Fürtképző hármas érzi, hogy ha a felső második lépcsőn lehetnek utazók, akkor az alsó elsőn is lehet egy. Ám az ezután következő megálló fürtöse úgy véli, hogy kettő is lehet. És fellép, könnyedén, mint egy primadonna, vagy mint egy képviselőjelölt. A többi három ennek rendesen azt mondja szikrázó szemmel, hogy tinó.

Néhány megállón most úgy gördül keresztül a villamos, hogy nincs vállalkozó, aki fel merne szállni. De a Király utca sarkán, ahol leszáll valaki, már többen is feltülekednek, úgyhogy a felső második lépcsőn hárman állnak, az alsó elsőn, amely veszélyesebb hely, csak ketten. Így:

o o o

o o

Ez még nem fürt, mondja ön. Önnek igaza van. A Nyugati előtt két megállóval jön a kedélyes vidéki úr, kicsit kövér, kicsit szuszogó, akinek sürgős elutaznivalója van.

Tehát ezt rikoltja:

— Nincs olyan szénásszekér...

És már felkapaszkodik a mozgásban levőre. Most már fürt:

o o o

o o

o

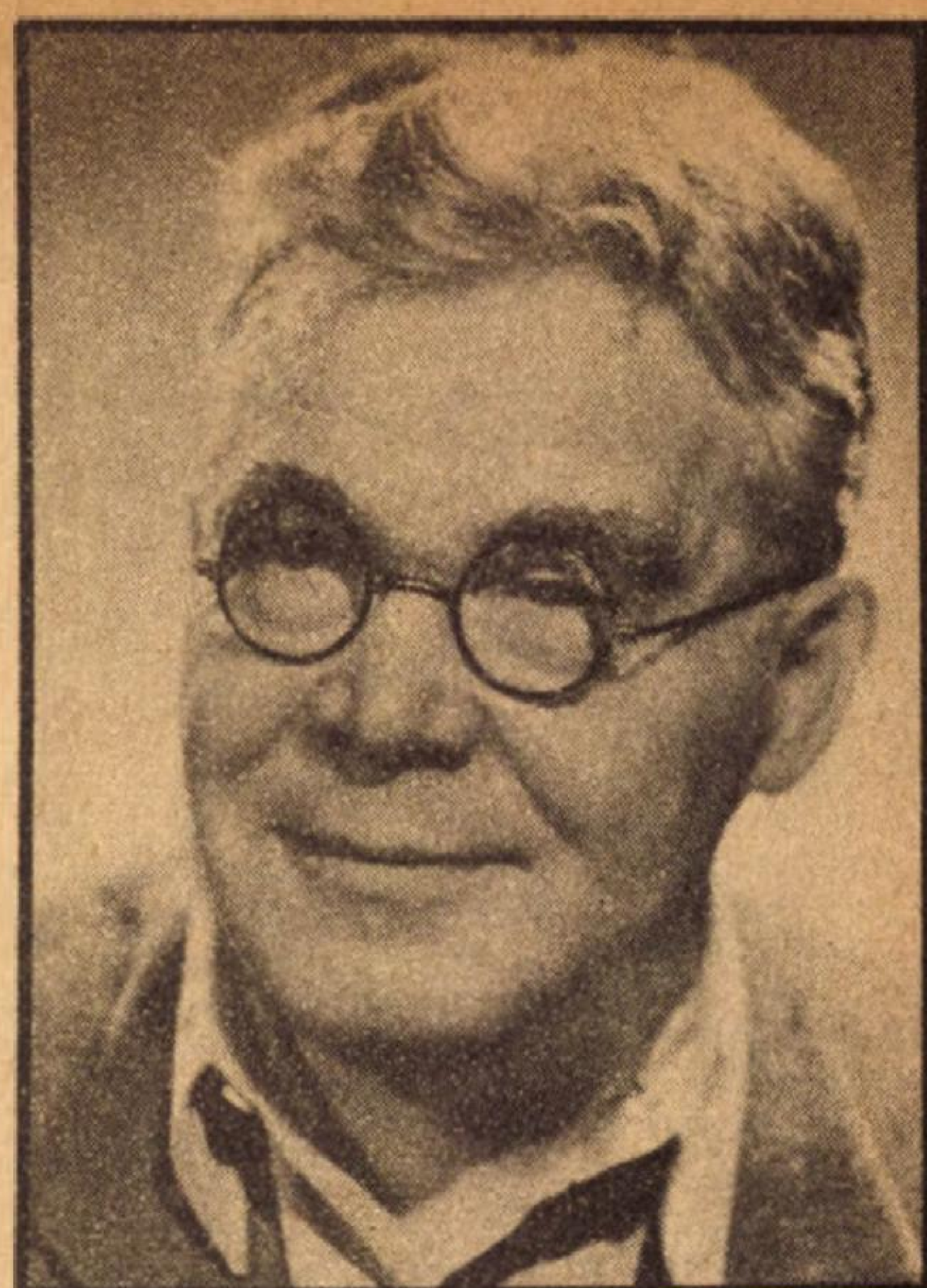
A kedélyes vidékinek azonban már csak a lába fér a lépcsőre, testét nem tudja a két első fürtképző úr közé szorítani. A vasalkatrészek közül egyikbe sem kapaszkodhatik, mert nem fér hozzájuk. Ő tehát — kedélyesen — a két kapaszkodóba kapaszkodik. A kapaszkodók, akik gyöngének érzik magukat, csak az egyik kezükkel fogják a felhágóvasat, a másikkal a felső kapaszkodókba kapaszkodnak a négyzeten.

No és most jön a rikkancs, akitől a kocsi belsejében lapot kérnek, s aki abban a pillanatban érkezik, mikor a kocsi indul. Szeretne feljutni, az üzlet miatt. Fut a kocsi után, belekapaszkodik a kedélyes vidékibe, akinek egyensúlyi helyzete bizonytalan. A kedélyes vidéki leszakad a fürtről, de veleszakad az első alsó lépcső két embere, majd ezekkel a felső második háromja is.

A kocsi — mint a megkönnyebbült léghajó — továbbszökell, hat ember van összekeverve a földön, és válogatja a kezek és lábak közül, hogy melyik tartozik hozzá. Ki-ki, mihelyt a kezét megtalálta, azonnal egy pofont sújt a rikkancs felé.

Közönség, rendőr, forgalmi zavar.

A fürt megérett.

Gábor Andor, a harcos költő, író és publicista, lapunk első főszerkesztője, 75 évvel ezelőtt, 1884. január 17-én született.

részegségellenes tabletták

A stuttgarti A. Schönberger dr. új gyógyszert talált fel, amely teljesen kiküszöböli az alkohol hatását. Már ki is próbálták az új gyógyszert, még hozzá 24 személyen. Mindegyiknek 12 pohár konyakot kellett meginnia tízperces időközökben, s minden második pohár után le kellett nyelniök egy tablettát (amelynek fő alkotórésze különben élesztő). Valamennyi személy teljesen józan volt a 12-ik pohár konyak után is.

Erdemes volt meginni?...

Fő a csomagolás

A Westdeutscher Soldat című nyugatnémet katonai szemle olaszországi tudósítást közölt, amelyben nagy elismeréssel számolt be arról, hogy az egyik olasz hadfelszerelési gyár a kézigránátokat ízlésesen csomagolva hozza forgalomba és még a húzózsinór is szempezsdítő kék selyemből készül. A nyugati hadianyaggyárosok ötletessége páratlan: ők aztán kedvet csinálnak a háborúra! Ki tudja, talán hamarosan már az atombombákat is nylonba fogják csomagolni!

A humor könyvéből

EMLÉKEIM

Krudy Gyula, mint tudjuk, az íráson kívül kedvelte a csendes iddogálást és az éjszakai kóborlást. Büszkén jelenthetem, hogy a két utóbbi kedvtelésénél sűrűn asszisztáltam 1918-ban a haldokló háború utolsó évében. A mester különösen kedvelt, mert nagyszerűen tudtam kifigurázni a K. u. K. ármádiát, amelyet ő szívből utált.

De aztán engem is utólért a végzet: uniformisban állítottam be az újságírók Dohány utcai éttermébe. Gyula bácsi egy sarokasztalnál búsulgatott, szokott kétdecises flaskója mellett. Tisztelettel üdvözöltem és vártam, hogy szokásához híven asztalához invitáljon. Gyula bácsi azonban nemcsak hogy megfelejtkezett a helykínálásról, hanem még hozzá gyilkos pillantásokkal mért végig.

Zavarodottan tovább álltam. Szabados Sándor kollégám félrehívott:

— Megőrültél? Tiszti uniformisban mutatkozol Gyula bácsi előtt?

Hazarohantam, gyorsan civilbe öltöztem és visszatértem az étterembe. Krudy tárt karokkal, mosolyogva fogadott.

— Isten hozott, édes fiam! — köszöntött. — Ülj már le, hetek óta nem láttalak!

*

Az Otthon Körben gyakran kibiceltem Bródy Sándornak, aki ebben az időben velem együtt nem vetette meg a zöld asztalt. Együtt játszottunk és együtt vesztettünk.

— Na, fiúkám — mondotta Sándor bácsi komoran — jól elpecheltük egymást!

— Sándor bácsi még csak kibírja valahogy — mondtam szomorúan — de engem kidobnak a szállodából . . .

Félóra múlva a főpincér hozzám lépett:

— Bródy úr hívatja a társalgóba.

Odasiettem. Sándor bácsit meghitt beszélgetésben találtam Beöthy László színigazgatóval. Se szó, se beszéd, az igazgató átnyújtott nekem tíz darab százast „előlegül egy megírandó operettszövegre".

Hálálkodva köszöntem meg Sándor bácsinak a közbenjárást és egyben szerényen megjegyeztem:

— Mikor tudom én megírni ezt a librettót, igazgató úr?

Bródy Sándor csendes szavakkal oldotta fel a zavaromat:

— Mit gondolsz, fiúka, csak nekünk szabad hazardírozni, az igazgató úrnak nem?

*

Reinitz Bélát, az Ady-versek nagyszerű komponistáját 1918 őszén megkértem jöjjön el a Fészek Klubba és hallgassa meg az új sanzonomat a fiatal Buday Dénes zenéjére, Gózon Gyula előadásában.

A komponista eleget is tett a kérésnek. Meghallgatta az első számot, megdicsérte és ekkor egy kis félelem fogott el. Gózon Gyula ugyanis fütyülte a második szám egyrészét (óriási sikert ért el vele) de Reinitz köztudomás szerint gyűlölte a füttyszót.

Félelmem jogosnak bizonyult. Alig csücsörítette a száját Gózon fütyülésre, Reinitz felállt és elhagyta a nézőteret. Utána rohantam és megkérdeztem, miért megy el. A mester a legtermészetesebb hangon válaszolta:

— Nem szeretem, ha kifütyülnek . . .

Győri Illés István

Ideges disszidensek tüntető felvonulása

Mészáros András rajza

A bagdadi pályaudvaron

Sándor Károly rajza

Kossa István: Érdekes, a pályaudvari hangszóró itt is arabusul beszél . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Még egyszer le kell szaladnom . . . Elfelejtettem petrezselymet venni . . .

Színész-napirend

Hegedűs István rajza

Házifeladat

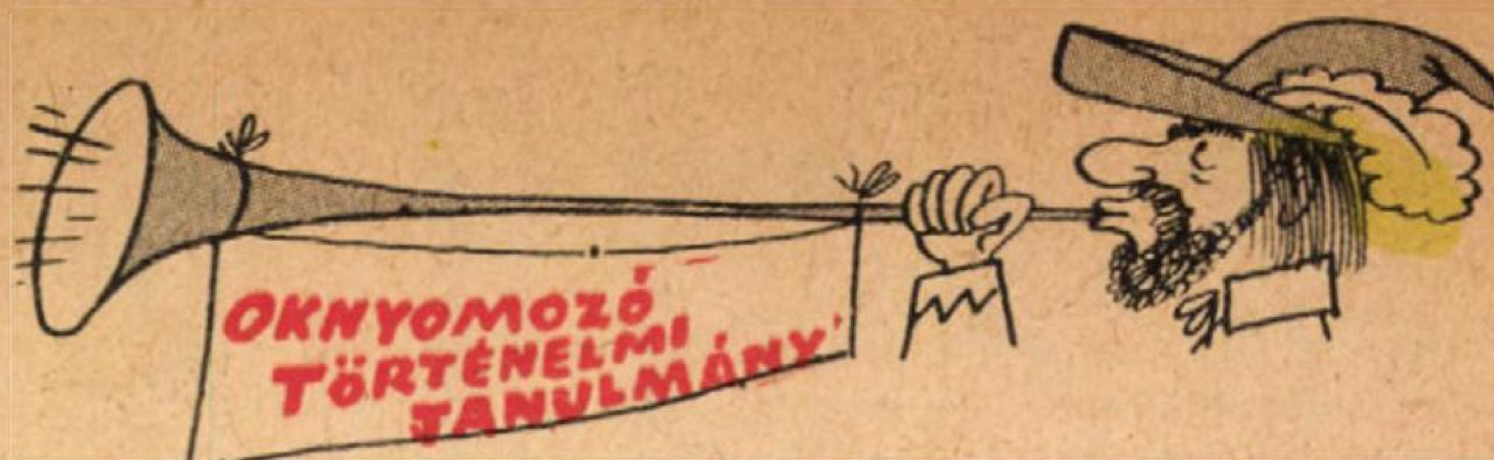
Réber László rajza

Fokozatosság

Vasvári Anna rajza

Még fekete volt az ég alja, amikor másodszor is megfújták a vadászatra hívó tülköt.

Rózsika ingerülten figyelte ura lassú készülődését, kapkodó mozdulatait, ügyefogyott topogását.

— Igyekezz Géza, igyekezz! — sürgette türelmetlenül. — Egy falat hús sincs a háznál. Maholnap a gyerekeknek nem tudok mit enni adni...

Géza, a férj, kedvetlenül morogta bele a szakállába:

— Megyek már, megyek... Ma esni fog, érzem a csontjaimon... Az erdőben nappal is éjszaka van és a köd belegabalyodik a fák koronájába... A hegyi ösvények kicsúsznak az ember lába alól...

— Mit motyogsz? — kérdezte az asszony. — Mit motyogsz?

— A vaddisznók vadabbak az idén, mint tavaly voltak. A szarvasok is jobban futnak, mint az előző esztendőben... Megbolondult ez a világ!... A hegyek utunkat állják és a madarak csúfolódva a fejünkre szállnak...

— Mit motyogsz? Egy szót sem értek. A nyiladat keresed? Ott van az ajtó mellett. Itt ne felejtsd a tegezt, mint legutóbb!

A férj a feleségéhez fordult könyörögve:

— Rózsika, nekem nincs kedvem vadászni menni. Rózsika, tudod mit? Menj te vadászni helyettem; erős vagy, mint egy férfi, ravasz, mint egy róka, ügyes, mint egy mókus, s a nyilad sem tévesztett még célt soha. Rózsika, menj vadászni!

— Miket beszélsz, szerencsétlen? — csapta össze a kezét az asszony.

— Tudod, mihez lenne kedvem? — rimánkodott Géza. — Szeretnék főzni-sütni, gyerekeket etetni, takarítani, szőni, fonni, lekvárt főzni, háziáldást hímezni...

— Pfuj, micsoda férfi vagy te!?

— Engedd meg, Rózsika! — siránkozott Géza. — Összetett kezekkel kérlek, engedd meg nekem, hogy én csináljam a kismosást, a nagymosást!... Mire megjössz a vadászatból, kész lesz a vacsora, megverem a gyerekeket, felvarrom a hiányzó gombokat és megöntözöm a virágokat...

— Te férfinak mered nevezni magad?! — nevetett Rózsika.

— Menj vadászni, Rózsika! Én itthon maradok. Hol van az megírva, hogy a férfinak kell vadászni és az asszony végezze a házimunkát? Miért nem végezhetem én a házimunkát? Ha egy kicsit szeretsz, beleegyezel a cserébe. Mire hazajössz, ragyogni fog a lakás, a gyerekek betéve fogják tudni az aznapra feladott varázsigéket és énekszóval várunk és finom meleggel. S én is várlak majd, frissen, üdén, kívánatosan, megborotválkozva, vágyakozva és a szakállamba pántlikát kötök a tiszteletedre és nem fogom azt mondani többé: hagyjál aludni, Rózsika, kutyául kifáradtam... Menj vadászni, Rózsika!

— Egy szót se halljak többet! — kiáltott az asszony haragosan. — Egy szót se halljak! A férfi dolga a vadászat. A többit bízd rám, nem a te dolgod. Elsüllyednék szégyenemben, ha a szomszédok meglátnák a nagy vadászt, portörlőronggyal a kezében. Nekem olyan férfi kell, aki nem törődik a házimunkával, aki dalolva megy vadászni és fáradtan, de győztesen tér haza, egy bölénnyel a vállán. Igen, ilyen férfi kell nekem, és most takarodj!

— Hát jó — mondta sápadtan Géza. — Legyen. Én elmegyek vadászni és te elvégzed a házimunkát. Soha többé nem fogok könyörögni neked. Soha többé. És most ágyő!

Az asszony gúnyos, szánakozó mosollyal nézett medvejárású ura után.

Géza csak ötezer év múlva jött haza. Győztesen és fáradtan. Az asszony éppen mosott, porszívózott, vacsorát főzött, varrt és klasszikusokat olvasott.

— Hol voltál ennyi ideig? — kérdezte, amikor meglátta a férjét.

— Vadászni — felelte Géza. — Egy bölényt hoztam az aktatáskámban.

— Még viccelődik — mérgelődött Rózsika —, ahelyett hogy segítene egy kicsit. Már azt se tudom, hol áll a fejem!...

Mikes György

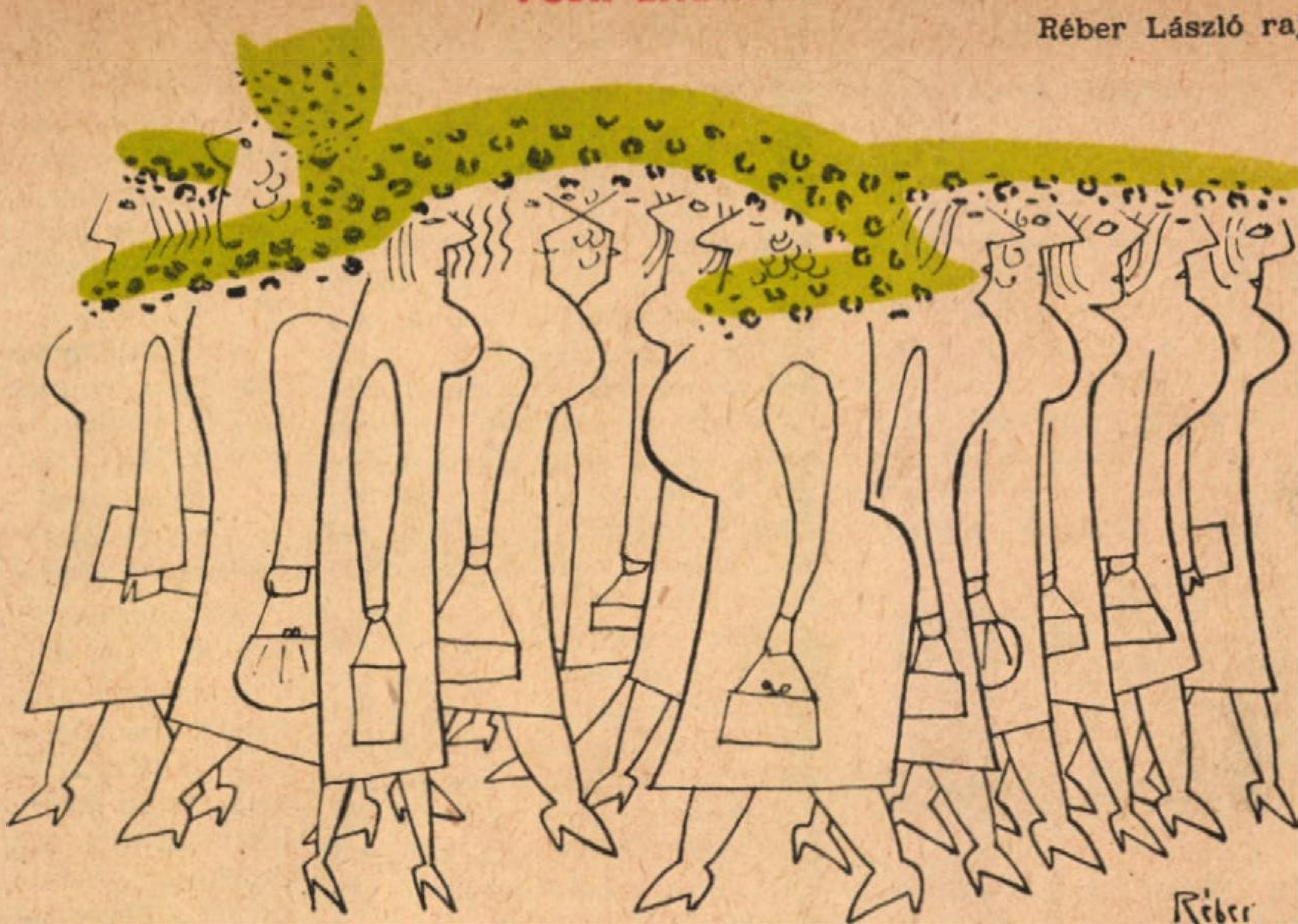
Érthető!

– Miért fürdesz törülközővel a derekadon?
– Különben nem jelenhetnék meg a lapban...

Pesti divatőrület

Réber László rajza

ezt olvastuk

Megrázó hír látott napvilágot a Népszavában az angliai bolhacirkusz csődjéről, melynek nyolcvan éves tulajdonosa felhívással fordult az emberiséghez, hogy rohamosan pusztuló bolhaállománya feltöltése érdekében szállítsanak neki bolhákat. Mint a hírből kiderül, az agg bolhafőnök szereplők hiányában képtelen üzemeltetni a cirkuszt, mert a divatos rovarirtó szerek egyre több halálos csapást mérnek a brit bolhákra, miért is a társulat új erőkkel való pótlása leküzdhetetlen problémát okoz.

Az elemi erejű felhívás bejárta a világsajtót és nagy visszhangot váltott ki az emberiségből, így belőlem is, aki az emberiség egyik képviselőjének érzem magam.

Csak egyet nem értek. Miért csatázik ilyen lelkesen a nyolcvan éves bolhaidomító a cirkusz fennmaradásáért, ahelyett, hogy visszavonulna és kedvenc, életben maradt bolhái társaságában élvezné hátralevő napjait? Hiszen a rovarirtó szerek elterjedése előbb-utóbb megkondítja a vészharangot a világ valamennyi bolhacirkusza felett.

Érje be hát annyival, hogy a Népszava helyt adott kiáltványának, ami fényes bizonyítéka a magyar sajtó tárgyilagosságának. Fordított esetben a Times már öles betűkkel kürtölte volna világgá: „Magyarországon már bolha sincs!" ...

Sz. Gy.

SÉRTŐDÉS

Kérhettem őt gyönyörű szavakkal:
szeressen, hisz lelkem érte lángol,
nevetett csak, nevetett az angyal,
én meg beteg voltam már a vágytól.

Fél év múlva elszállt szívem láza
s megtaláltam nyugalmam is végre.
Most úgy látom, haragszik a drága,
bosszantja, hogy nem haltam meg érte.

Hegedüs L. István

Amiről a kabaréban tilos beszélni...

Törökország legnépszerűbb kabaréjának színpadán a következő párbeszéd zajlott le két komikus között:

— Szomorú vagyok. Legszívesebben beugornék a Bosporusba.

— Szedd össze magad! Eredj haza, igyál egy pohár jó konyakot, egyél egy nagy darab finom sajtot, jó vastagon kend a vajat a kenyérre, gyújts rá egy cigarettára és örülj, hogy fedél alatt vagy.

— Ezt csináltam és ezért vagyok szomorú. A konyak, a sajt, a vaj és a cigaretta árát felemelték, a házbérek sokkal drágábbak lettek. Ezért ugrom be a Bosporusba.

A közönség jót nevetett az aktuális tréfán. De nem így a magas kormány, amely most emelte az összes monopolcikkek árát és a házbéreket. A két komikus párbeszéde után rendelet jelent meg, hogy minden kabarét vagy lokált, amelynek színpadán célzást tesznek az áremelésre három hónapra bezárnak...

Színházban

– Remek a kalapod, drágám!
– Nem kalap ez, csak a fejem fáj...

Le a bürokráciával.

A radiátortól a cserépkályháig

Volt idő, amikor úgy véltem, eseménydús élet csak annak válik osztályrészévé, aki legalábbis világgá megy. Ám a gyakorlatban – ellenére e hitemnek – mindmáig Budapest határain belül maradtam. S nem hasztalanul: a sors a VI. kerületi HKI képében egyszerű,

Zichy Jenő utcai lakásomra szállítja a pezsgő változatosságot.

1957. Központilag fűtöttnek mondott lakásom hőmérséklete 2–4 fokra rúg. Az illetékes muszaki sűrűn kiszáll, majd vacogva visszamegy. Hőmérséklet marad... Én ágyrajárok, gyermekemet rokonokhoz adom. Hónapokig tartó viták után a HKI cserépkályhát ígér. Az ígéretet kérés, kunyerálás, sürgetés, majd a „Nők Lapja” közbenjárása után írásba foglalja. Az írásban vállalt terminust nem tartja be. Újabb vita, kunyerálás stb. – végül 1958 nyarának végén lakásomban impozáns külsejű cserépkályha épül. Alkotója elhagyja a kerületi HKI-t, a kályhát senki nem veszi át, próbafűtésről sincs szó.

1958. Tél... A kályha kipróbálásakor kitűnik, hogy mindenütt dől belőle a széngáz, de meleg az csak hol igen, hol nem. Körülbelül a féloldala mondható kályhaian tüzesnek. Ha kint hideg van, akkor csak a baloldalán való tartózkodás (közvetlenül rajta) az elviselhető. Egyszemélyes hőmennyiség monstrum testben! Újabb bejelentés, vita stb. Lakásom ettől kezdve az érdekes, ezerszínű viták szalonjává nemesül. Vendégeim: főkályhás, középkályhás, kályhás, maszek kályhás, tisztviselő, mérnök, revizor – és még sokan mások. Szerintük a kályha: 1. kiváló, 2. süket, 3. meghibásodott, de általam, 4. a kályha nagy, elvágandó, 5. a kémény rövid, hosszabbítandó, 6. selejt, porba vele! 7. nem selejt azért, mert a fele hűvös (?), 8. de az! 9. Le vele! 10. Csak a tetejét! 11. Feltétlenül kell valamit csinálni. 12. Talán megoldható az ügy...

Nem fogyasztom tovább a tintát és az olvasók idegeit. De egyet még leszögezek: a kályha üzembehelyezése és panaszaim óta eltelt 3–4 hónap alatt e huzavona jóval több órabért emésztett föl, mint a kályhásé lett volna, aki helyrehozza – ha hagyják.

Péreli Gabriella
VI., Zichy Jenő u. 1.

Öt éve csúfítja el a parlament előtti teret ez a vasalkatrészekkel teli udvar és a területet körülölelő, szürke habarccsal bekent földszintes épülettömb. A Budapesti Földalatti Vasút Vállalatnak az építkezés újból való megindulásához csak a tér kis részére van szüksége, ezért nehezen lehet megérteni, hogy miért csak most rendelték el a falak lebontását és a raktári anyag elszállítását.

Május elsejére ígérik a tér végleges rendezését. Remélhetőleg nem fogják úgynevezett objektív nehézségek ezt a késői időpontot is eltolni.

(Féner Tamás felv.)

Poén a pincében

Csengett a telefonunk.

– Jánosfy Gyuláné beszél – mondotta egy kesernyés női hang, majd így folytatta: – Ha meg akarja lepni a Ludas Matyi olvasóit, jöjjön ki az Üllői út 124/b-be...

– Nem lehetne telefonon elmondani? – próbáltam a szokásos módon leegyszerűsíteni az ügyvitelt.

– Nem, nem – mondotta ő. – A poént látnia kell, az pedig lenn van a pincében.

Mit volt mit tennem, kimentem az Üllői út 124/b-be.

Jánosfyék lakása az ellenforradalom idején belövést kapott. A belövés által keletkezett utcai külön bejáratot a kerületi Házkezelőség még 1957 elején derekasan befalazta. Igenám, de azt a három ujjnyi repedést, amit a légnyomás nyitott magának az előszobaajtó tokja körül, úgy hagyták. Erre nincs keret – érveltek a mesterek, s egy romházzal odébbálltak. A légnyomás-nyitotta rés tehát ottmaradt és tovább ontotta a jó szobameleget a didergő folyosóra...

1958 nyarán a ház általános tatarozás alá került. Volt ott kőműves és malter is bőven, amitől aztán Jánosfyék vérszemet kapva, megkérték a munkavezető mérnököt, hogy tömesse már be az antik számba

menő repedést, mert 1959 telén már nem akarják a lépcsőházat fűteni. A mérnök azonban ugyanúgy érvelt, mint annak idején a kőművesek: erre nincs keret. A repedés tehát maradt... Egyszer aztán, úgy augusztus dereka táján, jött egy asztalos, aki elkérte a házfelügyelőtől a pincekulcsot, lement a pincébe és méréseket végzett Jánosfyék fáspincéjén. Mindent megmért, azután elment. A repedés maradt...

Úgy november vége felé aztán beütött a meglepetés. Az asztalos ugyanis megint jelentkezett, de most már nem egyedül, hanem egy vadonatúj, üvegezett, patentzáras, krómozott kilincsű remekbeszabott ajtóval, hogy az utasítás szerint Jánosfyék pincéjére felszerelje. Hiába tiltakoztak Jánosfyék: ők nem pinceajtót kértek, hanem egy kőművest, meg egy vödör habarcsot a kétéves rés eltüntetésére, az ajtó mestere hajthatatlan maradt. Irgalmatlanul felszerelte az ajtót a sufnira. Így történt aztán, hogy Jánosfyék tüzelőjét a X. kerületi Házkezelőség jóvoltából most dupla ajtó őrzi a – megfázástól. Viszont a légnyomásgyártotta repedés továbbra is megmaradt és hirdeti a Házkezelőség ötletdús munkáját...

Bernáth Ede

Nincs elég szemétgyűjtő kosár az utcán

Gerő Sándor rajza

Valamivel drágább megoldás, de megoldás

Pesti tudósítóinktól

A kis Kati imádja az állatokat. Ez a szeretet lényegesen felülmúlja az általánosan ismert állatszeretetet. A kis Kati ugyanis nem a kutyát, a macskát vagy a kanárit szereti, hanem AZ ÁLLATOKAT. Lehet sirály, giliszta, lepke vagy ló, az a fontos, hogy élő legyen és mozogjon.

A napokban izgatottan mesélték a szobában a felnőttek, hogy a szomszédba az erkélyen át egy patkány mászott be. A kis Kati elragadtatással kapta a kezét a szájához és a gyönyörűségtől elfúló hangon kiáltotta:

— Juuuj! És megtartják?!

*

Hétfőn reggel, amikor a szovjet űrrakéta még alig hagyta el a Holdat, a következő megjegyzést hallottam a tömött 7-es autóbusz lépcsőjén:

— Ez a busz nem olyan, mint az a rakéta. Lassabban mozog és jócskán van rajta ember.

*

Fővárosunk újabban bőséges lelőhelye a rakéta-szakértőknek. Utcán, lakásban, eszpresszóban, italboltban egymást érik a tudományos előadások a világtér különféle sajátosságairól. Ha Newton élne, nem lehetne vele bírni az örömtől, hogy ilyen kozmosz-tudatos lett a világ.

Az egyik italboltban például egy rangrejtve iddogáló amatőr tudós így válaszolt arra a kérdésre, hogy miért vált a szovjet űrrakéta a Nap bolygójává.

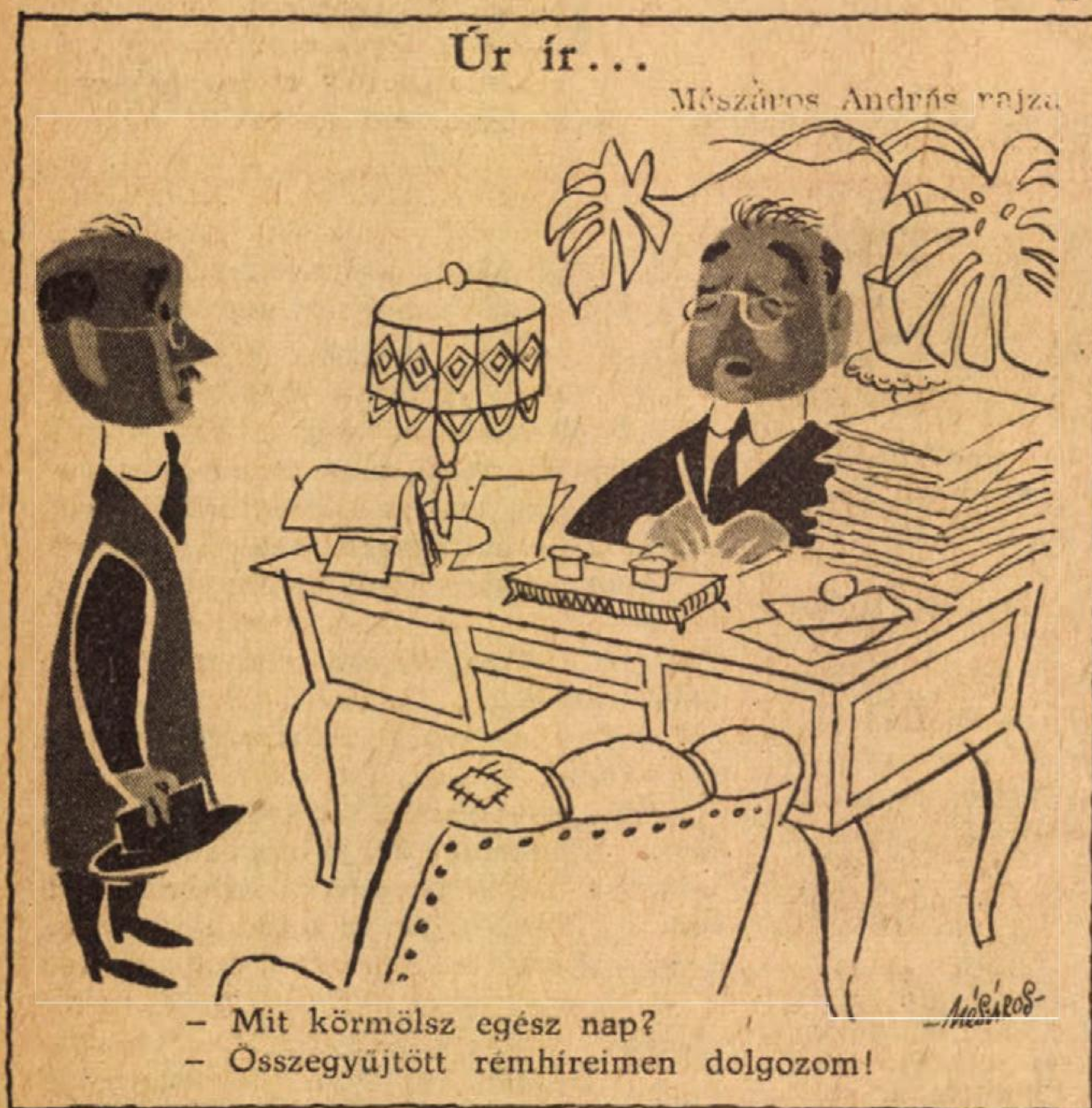
— Beszívta, kérem, a Nap, beszívta!

Valahogy így... Megértük a beszívás asztronautikai jelentőségét.

f. l.

Úr ír...

Mészáros András rajza

— Mit körmölsz egész nap?
— Összegyűjtött rémhíreimen dolgozom!

Gondos férj

Gerő Sándor rajza

— Mit csodálkozol úgy? Megkezdődött a vadszezon!

Vágyálom

Hegedűs István rajza

Mindennapi munka

— Lélekölő ez a mindennapi munka egyhangúsága — fakadt ki John Smith, feleségével sétálgatva Chicago utcáin — nem bírom tovább, az idegeimre ment.

— Ugyan — csitítgatta az asszony — más is dolgozik, kell a pénz, gondolj a gyerekre!

— Más is dolgozik — dohogott tovább John — de mindig ugyanaz a munka, ugyanazok a fogások, mozdulatok, semmi változatosság, semmi öröm nincsen benne, lélekölő robot ez a javából.

— Dehiszen mindig máshová jársz dolgozni, az nem változatosság? — vetette ellen az asszony.

— Áh — legyintett John — ezek az egyforma foglalkozású emberek az idővel jobban hasonlítanak egymáshoz, mint a testvérek. Ha megpillantom a könyökvédőjüket, már szinte az arcukat sem tudnám megkülönböztetni.

— Szabadságra kellene menned, kicsit pihenni, az jót tesz.

— Hát lehet szabadságra menni? A múltkor odaálltam a főnök elé, mondtam, elmennék két hétre a családdal a tenger mellé, hát a szemembe röhögött: „Majd én mondom meg, mikor vagy fáradt, ha nem tetszik, fordulj a szakszervezethez!" — és megint röhögött. Áh, beleőrülök ebbe az egyhangú munkába.

A séta közben a Central Bank épülete elé értek. Az asszony megszorította a férje kezét.

— Aztán ne maradj soká, estére zsíros krumplit kapsz, főtt hússal, az csak frissen jó, úgy szereted.

— Jól van — motyogta a férje, megcsókolva az asszonyt. Aztán, parányit sóhajtva, unott mozdulattal fekete selyemálarcot rakott fel, jobbjába revolvert szorított és berúgta a bank forgóajtaját...

Tardos Péter

EGY TERMELŐSZÖVETKEZETI GYŰLÉSEN

Takács Zoltán rajza

– És javasolom, hogy idén ne hét, ne is kilenc, hanem ötvenöt párt adjunk össze egyszerre!

A túrista

Margitkának az volt a szerencséje, hogy az üdülőből autóbuszon tíz perc alatt el lehetett érni a várost. Így mindennap lemehetett a városi gőzfürdőbe, ahol alaposan megdögönyözték izomlázas, fájós lábát.

— Pihennie kellene — mondta neki a masszírozónő, de Margitka szomorú arccal válaszolta:

— Nem lehet! Holnap fel kell másznom a Tubes csúcsra. Ma a Misinán voltunk, holnapután délelőtt a Tettye, délután a Kölyuk a program, este pedig a Dömörkapuhoz megyünk.

— Kivel?

— A fiúval... Nagy turista. Itt ismertem meg. Mindjárt nagyon megtetszett. És képzelje, nőtlen! Ilyen ritkán adódik. El akarom őt venni férjül.

— És ő? — érdeklődött a dögönyözés női mestere, miközben jó erősen rátenyerelt Margitka formás lábszárára.

— Ő folyton a turisztikáról beszél. Én szóváteszem a családi élet szépségét, mire ő a Menguszfalvi csúcsról álmodozik. Én megemlítem, hogy milyen remek, ha a fiatal házasoknak frizsiderük van, ő a tájolás nehézségeit ecseteli. Én irigykedve beszélek a barátnőmről, akinek most lesz az esküvője, ő lelkesen magyarázza, hogy a versenyeken sohasem kerül kasirba.

— Micsodába?

— Kasirba! Én se tudtam, hogy mi az, de megkérdeztem a posta „Telefon tudakozódás különleges ügyekben" elnevezésű szolgáltatásától. Megtudtam, hogy a kasir az összehajtott térkép hajlásában levő és ezért nem látható térképrészlet. A kasir gyakran zavarba hozza a turistákat.

— Szegény kislány — mondta részvéttel a masszírozónő és olyat bökött bikaerős kezével Margitka lábán, hogy az felsikoltott.

Margitka kipihente a bökést, azután tovább panaszkodott:

— De ez még semmi! Még tíz nap van hátra az üdülésből, és én, aki Pesten egyetlen megállónyit sem megyek gyalog, azt hazudtam, hogy szenvedélyes turista vagyok. Képzelje, a fiú a

hét végén tizenöt kilométeres túrára akar vinni — sóhajtott Margitka és elbúcsúzott izmai lazítójától.

A turista a hét végén meg is tartotta a szavát. Elmentek a nagy túrára...

Már vagy négy óra hosszat mentek, amikor a fiú felkiáltott.

— Csak kasir ne lenne a világon! Eltévedtünk! Lehet, hogy vissza se mehetünk az üdülőbe, talán itt kell aludnunk a menedékházban...

Margitka nem bírta tovább:

— Hát idefigyeljen, Péter! Én nem vagyok vérbeli turista, én semmilyen turista sem vagyok. Én maga miatt egy hete keservesen szenvedek, alig állok a lábamon és túra előtt a masszírozónő állít talpra. Szinte összesrófol, hogy utána ismét kilihegjem maga mellett a tüdőmet, amikor hegyen-völgyön mászkálunk.

— De Margitka, nem értem, izé... akkor miért...

— Mert szeretem magát, maga szerencsétlen!

— Ez komoly? És annyira szeret, hogy mindennap ilyen nagy áldozatot hoz? És én őrült, még a kezét és még azt a gyönyörű szőke haját se mertem megcsókolni.

— Persze, hogy nem merte! Mert gyáva!

— Margitka, én olyan, de olyan boldog vagyok. Első pillanatban belebolondultam magába, de azt hittem, olyan elérhetetlen, mint a Gaurizankar teteje. Engedje meg, hogy megkérjem...

— Persze, arra, hogy másszak fel magával a Gerlachfalvi csúcsra?

— Nem, hanem hogy megkérjem a kezét.

— A magáé!

— De egy kikötésem van. A lakodalommal kapcsolatban...

— Jó, jó, már teljesítve is van.

— Nem is tudja, hogy mit kérek.

— De tudom. Azt akarja, hogy stílszerű legyen az esküvő. Ne féljen, írni fognak róla az újságok. Az lesz a címe, hogy: „Hegyen-völgyön lakodalom!"

Palásti László

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.